

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΕΚΦΡΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΗ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ
«ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ»

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 2
www.koinonikainotomia.gr

ΜΑΡΤΙΟΣ 2016

ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ
ΠΛΗΡΩΜΗ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΤΙΣ 31 ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ ΠΟΥ ΕΧΕΙ 31 ΗΜΕΡΕΣ

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΑΣΤΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΡΥΞΗ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ
«ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ»

Ανάπτυξη της κοινωνίας

«ΤΟ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΕΙΣ ΤΟΥΣ ΙΣΧΥΡΟΥΣ
ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΝΑ ΚΟΙΜΑΣΑΙ ΜΕ ΤΙΓΡΗ»

Η ανάπτυξη είναι η ευχή και η ελπίδα του κάθε πολίτη. Όταν ο πολίτης εύχεται ανάπτυξη, ΕΛΠΙΖΕΙ όχι μόνο στην καλύτερη οικονομική του επάρκεια, αλλά κυρίως να μπορεί να ζει σε ένα κοινωνικό περιβάλλον, το οποίο συνολικά βελτιώνει τις υπηρεσίες υγείας, την ποιότητα της παιδείας, την εξασφάλιση ασφαλούς περιβάλλοντος, την έντιμη, ισότιμη και γρήγορη ανταπόκριση της κοινωνίας προς αυτόν και την βελτίωση των τεχνικών και πνευματικών υποδομών.

Όλες οι παραπάνω λειτουργίες βελτιωμένες δημιουργούν συνθήκες πραγματικής Ανάπτυξης και μόνο τότε καθιστούν τους πολίτες ΙΚΑΝΟΥΣ να παράγουν διαχρο-

νικά πνευματικά και τεχνητά ΕΜΠΟΡΕΥΣΙΜΑ προϊόντα, διότι χωρίς αυτά δεν έρχεται μία μακρόχρονη οικονομική ανάπτυξη. Πιστεύουμε ότι όλοι οι πολίτες είναι ικανοί να προσφέρουν, αναλογικά στην δημιουργία ανάπτυξης, σύμφωνα με την θέση που ο καθένας έχει επιλέξει ή έχει υποχρεωθεί να βρίσκεται.

Για τη δημιουργία, επαρκών συνθηκών ανάπτυξης, υπεύθυνοι είναι οι εκλεγμένοι αντιπρόσωποι και οι ισχυροί διαχειριστές ή ιδιοκτήτες του μεγάλου κεφαλαίου.

Οι κοινωνικοί και πολιτικοί αντιπρόσωποι δεν βασίζονται, το κοινωνικό και οικονομικό πρόγραμμά τους, στην σύνθεση των εμπειριών και των προτάσεων των πρωταγωνιστών της υλοποίησης της ανάπτυξης, που είναι οι πολίτες. Οι ισχυροί παράγοντες, διαχειριστές ή ιδιοκτήτες του κεφαλαίου, θέλουν να πείσουν (ή να υποτάξουν) τους πολίτες να ζουν σύμφωνα με τις επιλογές τους, από τους οποίους πρωταρχικά προσμένουν

μεγαλύτερα κέρδη. Έτσι οι κοινωνικοί και πολιτικοί αντιπρόσωποι λειτουργούν ως συγκοινωνούντα δοχεία με τους ισχυρούς οικονομικούς παράγοντες. Η διάσταση των αποφάσεών τους, με τις απόψεις που έχουν οι πολίτες για την ανάπτυξη, δεν φέρνει την μακρόχρονη ανάπτυξη, φέρνει όμως περιοδικές καταστροφές (οι οποίες αντιμετωπίζονται με δάνεια) και απομονώνει τους ενεργούς πολίτες από τα κοινωνικοοικονομικά δρώμενα.

Η εφημερίδα της ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΣ έχει προορισμό να δημοσιεύει και να προωθεί όλες τις νέες ωφέλιμες προτάσεις, για συγκεκριμένα θέματα, γενικά ή ειδικά που αφορούν την καλύτερη λειτουργία της κοινωνίας. Θα περιμένει πάντα τις προτάσεις αυτές, για να καλούμε τους εκπροσώπους να τις υποστηρίξουν ή αιτιολογημένα να τις απορρίψουν, έστω και αν χρειάζεται μερικές φορές να επιδείξουν ιδιαίτερη γενναιοδωρία και κοινωνικό πατριωτισμό.

Δημιουργία πρωτογενούς παραγωγής

Είναι αναμφισβήτητη η χρησιμότητα της δημιουργίας αγαθών, τα οποία έχει ανάγκη ο άνθρωπος. Η κοινωνία με ιδιαίτερο σεβασμό και συμπράταση πρέπει να αναγνωρίζει και να επιβραβεύει τους δημιουργούς των αγαθών, οι οποίοι όχι μόνο προσθέτουν πλούτο στην κοινωνία, με τα αγαθά που παράγουν, αλλά είναι υπεύθυνοι της υγείας και της ποιότητας ζωής των πολιτών.

Αρχικά ο πρωτογενής τομέας που παράγει γεωργικά ή κτηνοτροφικά ή αλιευτικά ή ορυκτά κλπ προϊόντα, πρέπει να καταστεί τουλάχιστον, ισότιμος με τους άλλους επαγγελματίες. Είναι όλοι ελεύθεροι επαγγελματίες, οι οποίοι πέραν του επιχειρηματικού κινδύνου, εκτίθενται και σε κινδύνους μερικής ή ολικής καταστροφής του εισοδήματός τους, από φυσικά φαινόμενα.

Η κοινωνία επιβάλλεται να καλύψει τις ζημιές από καιρικά φαινόμενα, για να μπορούν, οι εργαζόμενοι στη φύση, να θεωρούνται ισόδυναμοι επαγγελματίες και να διέπονται από τα ίδια δικαιώματα και υποχρεώσεις.

Για να τοποθετηθεί η κοινωνία, στη δίκαιη και αποτελεσματική λειτουργία της πρωτογενούς παραγωγής, θα πρέπει να διαχωρίσει τους παραγωγούς επιχειρηματικής δράσης από τους παραγωγούς οικογενειακής δράσης. Σε αυτές τις δύο κατηγορίες παραγωγών πρέπει να δημιουργηθούν ιδιαίτερες συνθήκες λειτουργίας, οι οποίες θα βασίζονται σε κανόνες ανάπτυξης της επιχειρηματικότητας και κανόνες ποιότητας προϊόντων και ποιότητας ζωής, για όλη την κοινωνία.

«ΟΙ ΔΕΙΛΟΙ ΕΧΟΥΝ ΟΝΕΙΡΑ,
ΟΙ ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΟΡΑΜΑΤΑ»

Κανόνες λειτουργίας της παραγωγικής επιχειρηματικότητας

Η καθιέρωση πάγιων κανόνων λειτουργίας του πρωτογενούς παραγωγικού τομέα, ρυθμίζει σε μεγάλο βαθμό την λειτουργία του συνόλου, μιας πραγματικά ελεύθερης αγοράς.

Ξεκινούμε το μεγάλο αυτό θέμα, περιμένοντας προτάσεις των αναγνωστών μας, και παραθέτουμε τους παρακάτω κανόνες.

1. Κρατικός φορέας ασφαλίσει, υποχρεωτικά, τις δαπάνες που προκαθορίζονται για την επόμενη παραγωγή, από ζημιές κάθε μορφής καιρικών συνθηκών (εκτός και αν υπάρχει αμέλεια του παραγωγού).

Ιδιωτικός φορέας ασφαλίσει, προαιρετικά, την προσδοκώμενη διαφορά της αξίας της τρέχουσας παραγωγής από την προηγούμενη, αφαιρούμενου του κόστους παραγωγής.

2. Οι επιδοτήσεις θα έχουν χαρακτήρα αναπτυξιακό και όχι θεραπευτικό. Το Κράτος παρέχει υψηλές επιδοτήσεις, για πάγιες εγκαταστάσεις, εξοπλισμούς και καλλιέργεια δέντρων.

Ο παραγωγός δανειοδοτείται για το 100% νέων εγκαταστάσεων και εξοπλισμού και δενδρωδών καλλιεργειών, ενώ οι υποθήκες και τα ενέχυρα αρκούνται μόνο στα δανειοδοτούμενα έργα.

Τις επιδοτήσεις καταβάλει το Κράτος σε 10 τουλάχιστον ετήσιες δόσεις, με τις οποίες εξοφλούνται οι ετήσιες δόσεις των αντίστοιχων δανείων. Τα δάνεια πρέπει να έχουν περίοδο χάριτος τουλάχιστον 2 έτη, να είναι χαμηλότοκα (έως 3%) και διάρκειας 30 ετών.

Έτσι ο παραγωγός δεν πληρώνει δόσεις δανείου για 10 τουλάχιστον χρόνια. Οι επιδοτήσεις λειτουργικών δαπανών καταβάλλονται στον προμηθευτή.

3. Όλα τα παραγόμενα προϊόντα και τα υποπροϊόντα αυτών, τιμολογούνται. Το αφορολόγητο όριο καθορίζει η εκάστοτε Νομοθετική Αρχή. Έτσι οι παραγωγοί τιμολογούν πραγματικά τους εμπόρους για να μην αισχροκερδούν εις βάρος τους.

4. Αναγνωρίζονται στον παραγωγό ως δαπάνη, τα πάσης φύσεως έξοδα της παραγωγής (ιδίαιτερα της αυταπασχόλησης τους) και η αξία τυχόν ζημιών.

5. Δεν επιτρέπεται η κατάτμηση αγρών ή βοσκοτόπων κάτω ενός προκαθορισμένου ορίου, επιχειρηματικής ή οικογενειακής βιωσιμότητας.

Η αγορά κληρονομικών δικαιωμάτων επί αγρών, και γειτνιαζόντων αγρών δανειοδοτείται και επιδοτείται ως πάγιο.

6. Όλοι οι μη χρησιμοποιούμενοι επί 10ετία αγροί και βοσκοτόποι (ιδιοκτησίας Κράτους ή Δήμων ή Ιδιωτών κλπ) αποδίδονται υποχρεωτικά για χρήση, σε επαγγελματίες γεωργούς ή κτηνοτρόφους με τις νόμιμες προβλεπόμενες διαδικασίες.

Εάν υπάρχει εν ενεργεία μελέτη αξιοποίησης της ανεκμετάλλευτης γης η 10ετία παρατείνεται σε 20ετία.

Κανόνες λειτουργίας για την ποιότητα της παραγωγής

Η ανάδειξη και παρουσίαση των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών κάθε προϊόντος και οι επιπτώσεις του στην υγεία, αξιολογούν και καθιερώνουν κάθε προϊόν.

Η ωφέλεια του παραγωγού ταυτίζεται με αυτήν του πολίτη καταναλωτή, αρκεί να δίνεται η δυνατότητα στον καταναλωτή να μπορεί να συγκρίνει και να αξιολογεί.

Με γνώμονα ότι κάθε προϊόν έχει την δική του αξία, αναφέρουμε ενδεικτικά κανόνες λειτουργίας που διασφαλίζουν τα παραπάνω και περιμένουμε προτάσεις των αναγνώστών μας.

1. Οι εργαζόμενοι και οι επιστήμονες, που εργάζονται στην πρωτογενή παραγωγή, μιας περιοχής, έχουν τη δυνατότητα να προκαλέσουν μεταξύ τους, τοπικό δημοψήφισμα, με το αποτέλεσμα του οποίου επιβάλλουν τις ποικιλίες που καλλιεργούν ή εκτρέφουν ή τους σπόρους που χρησιμοποιούν.

2. Υποχρεωτική λειτουργία σε κάθε

«ΓΙΑ ΝΑ ΚΟΨΕΙΣ ΤΑ ΔΕΝΤΡΑ ΓΡΗΓΟΡΑ, ΞΟΔΕΨΕ ΔΙΠΛΑΣΙΟ ΧΡΟΝΟ ΓΙΑ ΝΑ ΑΚΟΝΙΣΕΙΣ ΤΟ ΤΣΕΚΟΥΡΙ ΣΟΥ»

Περιφέρεια Τράπεζας Σπόρων (με ανάλογα σπόρια και μητρικά φυτά) για διάσωση των γνήσιων τοπικών ποικιλιών με το σύστημα δανεισμού σπόρων και σταθμό αναπαραγωγής για τοπικές ράτσες ζώων.

3. Η διακίνηση πάσης φύσεως κρεάτων, ψαριών ή των υποπροϊόντων αυτών, γίνεται μόνο εάν έχουν τυλιχτεί με επικολούμενη διαφανή μεμβράνη (συνολικά όλο το ζώο ή το τεμάχιο) πάνω στην οποία αναγράφονται όλα τα στοιχεία πιστοποίησης και εμπορίας τα οποία προβλέπει η Νομοθεσία. Σε ανάλογη συσκευασία με στοιχεία πιστοποίησης διακινούνται όλα τα γεωργικά προϊόντα.

4. Αναγραφή και πιστοποίηση, στην υποχρεωτική ετικέτα κάθε προϊόντος, του κτήματος παραγωγής, των χρησι-

μοποιούμενων σπόρων ή φυτάρων (και την προέλευση τους), της σύνθεσης του χόματος και των χρησιμοποιηθέντων λιπασμάτων και φαρμάκων και η αναγραφή των υγιεινών ή βλαβερών ουσιών που περιλαμβάνει το προϊόν και οι επιπτώσεις τους.

Επίσης ο χρόνος φύτευσης και συγκομιδής, ως και η τιμή πώλησης του από τον παραγωγό.

5. Ψευδή ετικέτα επί του προϊόντος από γεωργό, κτηνοτρόφο ή αλιέα τους υποχρεώνει σε αποζημίωση εάν ένας καταναλωτής υποστεί βλάβη.

6. Επειδή τα φρέσκα προϊόντα είναι τα πλέον υγιή, θα πρέπει να υποστηρίζεται η διακίνηση τους και η προσωρινή τους φύλαξη, σε υγιείς συνθήκες και με τρόπο να υποστηρίζεται ο μικρός παραγωγός, ο οποίος δεν έχει δυνατό-

τητα τυποποίησης. Για τον λόγο αυτό προτείνουμε:

A) Τη δυνατότητα γεωργών και κτηνοτρόφων οικογενειακής δράσης να διατηρούν σε ιδιαίτερο χώρο της οικίας τους, εκθετήριο και παρασκευαστήριο ιδιοκατασκευασμάτων, τα οποία δεν φορολογούνται, αλλά υποχρεωτικά καταγράφονται, για να δικαιολογούνται από παραγόμενα δικά τους προϊόντα.

B) Σε κάθε πρωτεύουσα αντιπεριφέρειας, να υπάρχει ένας κατασκευασμένος χώρος μόνιμης έκθεσης προς πώληση μόνο από παραγωγούς οικογενειακής δράσης, όπου θα μισθώνονται χώροι φύλαξης και συντήρησης αυτών.

7. Η αποτελεσματική διαχείριση της αυτοφύλαξης, η οποία διατίθεται για βόσκηση ζώων και ο εμπλουτισμός της θάλασσας και των βυθών της, για συμπλήρωση ή αύξηση της χλωρίδας και της πανίδας, είναι αποτελεσματικές δράσεις για να αυξηθούν τα φρέσκα και ποιοτικά διατροφικά προϊόντα κάθε περιοχής.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ για όμοιες συνθήκες λειτουργίας κοινωνιών της πόλης και της υπαίθρου

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πρέπει να αναγνωρίσω, ότι ο κάτοικος της υπαίθρου έχει στην καθημερινότητα του περισσότερα προβλήματα από τον αστό (κάτοικο της πόλης).

Πρόβλημα είναι οι υπηρεσίες (Νοσοκομεία, Υπηρεσίες, Αστυνομία, κλπ) οι οποίες βρίσκονται μακριά και κοστίζουν χρόνο και χρήμα για να τις επισκεφτεί και συνήθως με πολλές επισκέψεις, για κάθε θέμα. Αυτό δημιουργεί μία αρνητικότητα ή αδιαφορία για καλή συνεργασία και αύξηση των δαπανών. Το ίδιο συμβαίνει και για προμήθειες υλικών αγαθών. Όσο για τις Διοικητικές αποφάσεις συνήθως Αστοί διαμορφώνουν το τι θα κάνουν οι κάτοικοι της Υπαίθρου.

Πέραν αυτού, ο κάτοικος της υπαίθρου είναι ο ίδιος και η παραγωγή του, εκτεθειμένοι στις καιρικές συνθήκες.

Διαπιστώνουμε λοιπόν άνισες συνθήκες διαβίωσης, που γεννούν σχεδόν μόνιμες διαμαρτυρίες των κατοίκων της υπαίθρου.

Τι θα έλεγες λοιπόν; Να αποδεχτούμε μοιρολατρικά αυτές τις συνθήκες της κοινωνίας ή να στοχεύσει η κοινωνία να εξομοιώσει τις συνθήκες διαβίωσης όλων;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Η κοινωνία πάντα μεριμνούσε για τους κατοίκους της υπαίθρου. Με δρόμους, σχολεία, ιατρεία, επιδοτήσεις κλπ προσπαθούσε να τους βοηθήσει.

Πάντα οι αστοί και η Διοίκηση, βλέπουν ως μειονεκτικούς τους κατοίκους της υπαίθρου και προσπαθούν να τους βοηθήσουν, για να ζουν καλύτερα, αλλά κυρίως και για να παράγουν περισσότερα. Ποτέ όμως η Διοίκηση δεν δημιούργησε στους κατοίκους της υπαίθρου, συνθήκες όμοιες αντιμετώπισης με τους αστούς.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Με συγχωρείς για την παρέμβαση, αλλά θέλω να συμπληρώσω ότι πρέπει να δεχτούμε, ότι ίσως οι φυσικές συνθήκες όπως η απόσταση, η διασπορά των οικισμών, το ανάγλυφο του

εδάφους και οι καιρικές συνθήκες, διαμορφώνουν διαφορετικές συνθήκες διαβίωσης, άνισες μιν, αλλά υποχρεωτικές και έτσι πάντα θα υπάρχουν οι άνισες συνθήκες λειτουργίας των κοινωνιών αυτών. Έτσι, που θα βιώνει ο κάθε πολίτης είναι επιλογή του, σύμφωνα με τις δυνατότητες του, και αυτό με κάνει να διερωτώμαι γιατί δεν δεχόμαστε αυτή τη διαφορετικότητα;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Για καλύτερη κατανόηση μεταξύ μας, θα πρέπει να αναγνωρίσουμε, ότι οι κάτοικοι της υπαίθρου είναι κυρίως ελεύθεροι επαγγελματίες και έτσι πρέπει να τους βλέπουν οι αστοί και η Διοίκηση. Μάλιστα είναι άνθρωποι που παράγουν και εμπορεύονται (πουλούν) τα αγαθά που παράγουν.

Για την ασφάλεια λοιπόν της παραγωγής τους, πρέπει να αντιμετωπίζουν τις καιρικές συνθήκες και να έχουν μετά την δυνατότητα να πουλήσουν στις τιμές που θα τους δώσουν ένα στοιχειώδες έστω κέρδος.

Για να λειτουργούν λοιπόν οι παραγωγοί όμοια με τους άλλους επαγγελματίες θα πρέπει να καθιερωθούν συνθήκες, που θα τους εξασφαλίζουν

1) Από την αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής για την οποία έχουν μέρος της ευθύνης οι αστοί.

2) Την αντιμετώπιση της μεγάλης διακύμανσης των τιμών, για την οποία έχουν ευθύνη κυρίως η Διοίκηση Κρατών και η Παγκοσμιοποίηση

3) Την αντιμετώπιση των καιρικών φαινομένων (ξηρασία, παγετός, βροχές, χαλάζι, ασθένειες, κλπ)

Εκτός τις παραπάνω συνθήκες, ο παραγωγός πολλές φορές δεσμεύεται από την έκταση που διαθέτει και δεν μπορεί να αποκτήσει εύκολα την έκταση που του είναι αναγκαία να επιβιώσει η επιχείρησή του.

Επίσης δεν του είναι προσιτή η τεχνολογία για να μεταποιήσει ή να τυποποιήσει τα προϊόντα του, μόνος ή με ομάδα και συνήθως τα πουλάει χύμα και ως πρώτη ύλη για περαιτέρω αξιοποίηση τους, από τρίτους.

Τα παραπάνω, αναφέρονται ενδεικτικά, ως μερικές

βασικές αιτίες που φέρνουν τον παραγωγό σε μειονεκτική θέση, ως προς τους άλλους ελεύθερους επαγγελματίες.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Σε διαβεβαιώνω ότι αναγνωρίζω τις παραπάνω διαπιστώσεις, θα πρέπει όμως να τονίσω ότι οι παραγωγοί παίρνουν διάφορες επιδοτήσεις και αποζημιώσεις για να καλύψουν τα μειονεκτήματα αυτά. Αυτός δεν είναι ένας τρόπος συμπαράστασης της κοινωνίας;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Είναι ένας τρόπος, αλλά δεν λύνει τα προβλήματα. Οι επιδοτήσεις είναι όπως είναι το φάρμακο που δίνουμε στον ασθενή. Οι επιδοτήσεις πρέπει να έχουν χαρακτήρα αναπτυξιακό και όχι θεραπευτικό.

Δεν μπορεί ο παραγωγός να αγοράζει μηχανήματα, εργαλεία και εφόδια ακριβά και να μην μπορεί να τα πληρώσει και να αναγκάζεται πάντα να ζει χρεωμένος.

Οι επιδοτήσεις πρέπει να πηγαινουν απευθείας στη μείωση του κόστους, όλων των αγορών που κάνει ο παραγωγός για τη δημιουργία της παραγωγής του.

Όσο για τις αποζημιώσεις ζημιών λόγω καιρικών συνθηκών έστω και μερικώς αποζημιώνεται. Δεν αποζημιώνεται όμως για την διακύμανση των τιμών ούτε για τις ζημιές της κλιματικής αλλαγής. Αντίθετα για τις περιπτώσεις αυτές, τον εκμεταλλεύονται τρίτοι. Ένα ταμείο αποζημίωσης από την διακύμανση των τιμών θα του σταθεροποιούσε το εισόδημα του. Ένα άλλο ταμείο, ενίσχυσης των παραγωγών για την προσαρμογή της παραγωγής τους στις κλιματικές αλλαγές, θα εξασφάλιζε την διαχρονική επιβίωση και δραστηριοποίηση των παραγωγών. Τέλος, με κατάλληλους νόμους και ενισχύσεις η δημιουργία βιώσιμων κλήρων και παράλληλα, η διάθεση εκ μέρους των κρατικών Πανεπιστημίων, τεχνολογικών Ιδρυμάτων κλπ όλης της τεχνολογίας (που πρέπει να αποτελεί Δημόσιο αγαθό) για μεταποίηση και τυποποίηση των παραγόμενων προϊόντων, θα αποκαταστήσει τους παραγωγούς ισότιμους ελεύθερους πολίτες μέσα στα πλαίσια μιας δίκαιης Κοινωνίας.

Δομή της κρατικής οργάνωσης

Στη λειτουργία τους οι Κρατικές Υπηρεσίες πρέπει να ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΟΥΝΤΑΙ.

Όταν το κράτος λειτουργεί με αντικειμενικούς κανόνες και θεσμοθετημένα συστήματα ελέγχου του, τότε η κοινωνία το εμπιστεύεται, και οι κοινωνικοί λειτουργοί καθιερώνονται ως σεβαστά πρόσωπα. Τότε γίνεται ισχυρή και προσωποποιημένη η ευθύνη για τις επιλογές και τις αποφάσεις καθενός, για τις οποίες είναι υπόλογος.

Η αυτοδιοικητική υπηρεσία του Κράτους, κατευθύνεται και ελέγχεται από την ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗ ΑΡΧΗ και σε καμία περίπτωση από τη Νομοθετική Αρχή (δηλαδή τους βουλευτές).

Διότι το σύμπλεγμα Νομοθετώ και Διαχειρίζομαι γεννά διαπλοκή και πελατολόγιο, ενώ η ανεξάρτητη, εκλεγμένη ισχυρή Εκτελεστική Αρχή εγγυ-

άται την αντικειμενική και πλήρη εφαρμογή των Νόμων.

Κανόνες εσωτερικής λειτουργίας, με ολοκληρωμένα συστήματα ελέγχου και αυτοελέγχου, υποκείμενα όλα σε δημόσια γνωστοποίηση, πρέπει να λειτουργούν σε κανόνες διαφάνειας με ένα νέο λειτουργικό σύστημα, που να είναι προσαρμοσμένο στις παραπάνω αρχές αντικειμενικότητας και ελέγχου, μέσα στα εξελισσόμενα πλαίσια μιας ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΣ.

Για την επιτυχή λειτουργία των παραπάνω η όλη δομή, διαχωρίζεται στα εξής επίπεδα:

- 1) Κρατικές Υπηρεσίες ΕΠΙΠΕΔΟΥ Α' που έρχονται άμεσα σε επαφή με τον πολίτη
- 2) Κρατικές Υπηρεσίες ΕΠΙΠΕΔΟΥ Β' που οργανώνουν, προγραμματίζουν και διοικούν τις υπηρε-

«ΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΩΝ ΘΕΜΕΛΙΩΝ ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΟΥ ΤΟΙΧΟΥ»

σίες επιπέδου Α'.

3) Κρατικές υπηρεσίες ΕΛΕΓΧΟΥ για την καλή εκτέλεση και πρόοδο των υπηρεσιών Α' και Β' ΕΠΙΠΕΔΟΥ.

Οι υπηρεσίες Α και Β ΕΠΙΠΕΔΟΥ οργανώνονται σε Περιφερειακή ή και Κρατική εμβέλεια.

Οι υπηρεσίες ΕΛΕΓΧΟΥ είναι ανεξάρτητες από την δομή της κρατικής λειτουργίας, οι λειτουργοί της δεν προέρχονται από αυτήν, αλλά είναι γνώστες της κρατικής λειτουργίας όλων των δομών της και η οργάνωση της είναι Κρατικής εμβέλειας.

ΡΥΘΜΙΣΤΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

Α) ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΕΛΕΓΧΟΥ

Η υπηρεσία ελέγχου είναι αρμόδια για το σύνολο των υπηρεσιών του Κράτους και των Περιφερειών και διοικείται από μικτή 7μελή επιτροπή, η οποία εναλλάσσεται κάθε 3ετία και αποτελείται από

- 1) Εκπρόσωπο ειδικά εκλεγμένο από τα σωματεία Εισαγγελέων – Δικαστών
- 2) Εκπρόσωπο ειδικά εκλεγμένο από το σύνολο των Επιμελητηρίων
- 3) Εκπρόσωπο ειδικά εκλεγμένο από την Συνομοσπονδία Εργαζομένων
- 4) Εκπρόσωπο ειδικά εκλεγμένο από το κεντρικό όργανο της Αυτοδιοίκησης
- 5) Εκπρόσωπο ειδικά εκλεγμένο από την Εκτελεστική Αρχή
- 6) Εκπρόσωπο ειδικά εκλεγμένο από το σώμα της Γερουσίας
- 7) Εκπρόσωπο ειδικά εκλεγμένο από το σώμα ορκωτών λογιστών – φοροτεχνικών

Η επιτροπή διαθέτει πλήρη οργανωμένη υπηρεσία σε όλη την Κρατική Επικράτεια. Η επιτροπή αυτοδιοικείται, με ενισχυμένες δυνατότητες παρέμβασης, και διαθέτει ειδικό σώμα ελεγκτών οι οποίοι ελέγχουν τους υπολοίπους ελεγκτές της υπηρεσίας αυτής.

Τα μέλη της επιτροπής αυτής δεν μπορούν να επανεκλεγούν για δεύτερη θητεία.

Β) ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ Α ΚΑΙ Β ΕΠΙΠΕΔΟΥ

Η παραμονή στην ίδια θέση Διευθυντού σε τμήματα όλων των υπηρεσιών, δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερη των έξι (6) ετών, στις υπηρεσίες Α και Β επιπέδου.

Κάθε Κρατική λειτουργική δομή (Υπουργείο ή Οργανισμός) διοικείται από Γενικό Διευθυντή, ο οποίος είναι μόνιμος στην θέση του και η πρόσληψη του γίνεται με υπερενισχυμένη πλειοψηφία, διοκομματικής επιτροπής της Εκτελεστικής Αρχής.

Αποπομπή Γενικού Διευθυντή μπορεί να γίνει από την Νομοθετική Βουλή με πλειοψηφία 51% ή με δημοψήφισμα που προκαλείται από τους πολίτες με 300000 υπογραφές, ή και από το 33% των βουλευτών της Νομοθετικής Βουλής.

Κρατικοί λειτουργοί Α ΕΠΙΠΕΔΟΥ, για να συνεχίσουν την υπηρεσία τους σε Β ΕΠΙΠΕΔΟ, θα πρέπει να περάσουν επιτυχώς από ειδικό σχολείο Διοίκησης και Προγραμματισμού. Είναι απαραίτητο για να προσληφθεί κάποιος σε υπηρεσία Β ΕΠΙΠΕΔΟΥ να έχει προϋπηρεσία στο Α ΕΠΙΠΕΔΟ και στην Περιφέρεια.

Για την ανάληψη καθηκόντων Διευθυντή σε τομέα Διεύθυνσης Β ΕΠΙΠΕΔΟΥ απαιτούνται ως κριτήρια:

- 1) Οι προγενέστερες βαθμολογίες των υπηρεσιακών εξετάσεων
- 2) Η βαθμολογία ειδικών γραπτών εξετάσεων για υπηρεσιακά γνωστικά θέματα
- 3) Απολογημένες κοινές προτάσεις του συνόλου των λειτουργών του τομέα ΕΠΙΠΕΔΟΥ Α
- 4) Ιστορικό παρατηρήσεων των πολιτών κατά την διάρκεια όλης της πορείας του, με την αντίστοιχη έκθεση της ειδικής επιτροπής αξιολόγησης παραπόνων.

ΜΙΚΡΑ ΚΡΑΤΗ ΣΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ

Το διεθνές σύστημα ήταν και εξακολουθεί να είναι ένα σύστημα κυρίαρχων κρατών. Αυτά αποτελούν την σπονδυλική στήλη του παγκόσμιου συστήματος, αυτά διαμορφώνουν το πλαίσιο μέσα στο οποίο κινείται το διεθνές πολιτικό σύστημα, και αυτά αποτελούν τον ακρογωνιαίο λίθο πάνω στον οποίο ασκείται και δοκιμάζεται το διεθνές δίκαιο και τα δικαιώματα που απορρέουν από αυτό.

Ας μην ξεχνάμε, την περίπτωση της Ευρωπαϊκής Ένωσης η οποία αποτελείται από ένα σύνολο κυρίαρχων κρατών, που έχουν εκχωρήσει με την θέληση τους μέρος της κυριαρχίας τους, με την ελπίδα να απολαμβάνουν κοινές

αξίες, όπως η δημοκρατία, η οικονομία της αγοράς, κλπ. Το σύστημα αυτό γέννησε απογοήτευση και σύγχυση σε τρίτους αλλά και σε Ευρωπαίους πολίτες και ειδικά στους πολίτες των μικρότερων χωρών, οι οποίες προσδέθηκαν στο οικονομικό άρμα των ισχυρών, και βλέπουν να απαξιώνονται σταδιακά και οι κοινές αξίες, χάρη των οποίων δημιουργήθηκε όλη αυτή, η εθελούσια Ένωση Κρατών.

Η οικονομική κυριαρχία των μεγάλων χωρών είναι αναπόφευκτη λόγω μεγέθους της αγοράς τους και ως επακόλουθο της οικονομίας τους.

Ο ανταγωνισμός από τις μικρές χώρες είναι ελεγχόμενος. Η οικονομική

δυναμική, έχει ανάγκη να διαχέεται εκτός συνόρων σε όλους τους τομείς όπως και στην διατροφή, στον Πολιτισμό, στην Παιδεία, κλπ. Έτσι η κοινωνική εξάρτηση σε όλες της, τις μορφές, διαπλάθεται. Η Αριστερά και η Δεξιά αγκαλιασμένες μοιράζονται τιμάρια σε τιμητές της κοινωνίας. Η κάθε μικρή χώρα είχε πάντα κυβερνήσεις συνεργασίας με συμμετοχή όλων των κομμάτων. Δεξιοί και σοσιαλιστές στην επίσημη κυβέρνηση, αριστεροί στην πραγματική κυβέρνηση των συνδικαλιστών. Οι μεν δεν θέλουν να κάνουν τίποτα, οι δε εξασφαλίζουν ότι δεν θα γίνει τίποτα. Αυτή η ιστορία μοιάζει με πανεπιστημιακό κτήριο. Έχει καταλη-

φθεί. Οι καταληψίες διαφωνούν, βρίζονται και αλλάζουν βάρδιες μεταξύ τους με έτοιμες λίστες που προσφέρονται πακέτο, σαν ένα σετ μαχαιροπίρουνα, τους κομματικά προαγόμενους. Στους ικανότερους δεν μένει άλλη λύση από τη φυγή. Και κάποιοι βέβαια θα πούνε: «Σιγά, και που θα πάς;» Έλα τώρα, μετριότητα και μικροπρέπεια υπάρχουν παντού. Αυτό πράγματι, ειπώθηκε από ένα συμβιβασμένο ρεαλιστή σε ένα νεαρό αριστούχο επιστήμονα που έφευγε από την πατρίδα του. Και αυτός απάντησε. «Ίσως έχεις δίκιο, αλλά εκεί που πάω, δεν θα πονάω τόσο, γιατί δεν θα είναι η πατρίδα μου».

ΔΙΑΛΟΓΟΣ: Οι πολίτες και το κράτος

ΕΡΩΤΗΣΗ: Τις υπηρεσίες που παρέχει το Κράτος στους πολίτες, ποιος τις αποφασίζει, ποιος τις πληρώνει, ποιος τις οργανώνει και ποιος τις διαχειρίζεται;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Θεωρώ ότι αποφασίζει ο λαός όταν εκλέγει το κόμμα που θεωρεί ότι θα του παρέχει τις καλύτερες υπηρεσίες.

Βέβαια όλα τα κόμματα υπόσχονται καλές υπηρεσίες προς τους πολίτες, οι οποίοι ψηφίζουν χωρίς να γνωρίζουν (ή δεν ενδιαφέρονται να γνωρίζουν) αν τους συμφέρει να παρέχονται κάποιες υπηρεσίες του Κράτους. Είναι επίσης σημαντικό, να είναι εκ των προτέρων σίγουροι οι πολίτες, ποιος θα πληρώνει το κόστος των υπηρεσιών.

Στην πραγματικότητα λοιπόν αποφασίζουν τα πολιτικά κόμματα ένα τρόπο διαχείρισης των κρατικών υπηρεσιών ή και την ίδρυση νέων υπηρεσιών. Οι πολίτες με κριτήριο την ικανοποίηση και μόνο των αναγκών ή των επιθυμιών τους, επισφραγίζουν με την ψήφο τους, το σύνολο των προτάσεων που κάνει το κάθε κόμμα.

Ποτέ όμως τα ψηφισμένα προγράμματα, δεν γράφουν πόσα χρήματα και από ποιους θα τα εισπράττει το Κράτος, για την εφαρμογή των υπηρεσιών που υπόσχονται.

Θεωρώ λοιπόν, ότι για να αποφασίζει αντικειμενικά ο λαός, και πάντα επ'ωφελεία του, θα πρέπει όλα τα προγράμματα των κομμάτων να είναι υποχρεωτικά κοστολογημένα, όχι μόνο για την αρχική ίδρυση αλλά και για την μελλοντική λειτουργία τους.

Έτσι τα κόμματα, θα υποχρεωθούν να μπου σε πραγματικές εναλλακτικές κοστολογημένες προτάσεις και θα έχει ενδιαφέρον για τους πολίτες να τα συζητήσουν, να τα συγκρίνουν, να δουν ποιο τους συμφέρει καλύτερα σε βάθος

χρόνου και ΤΟΤΕ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΝ.

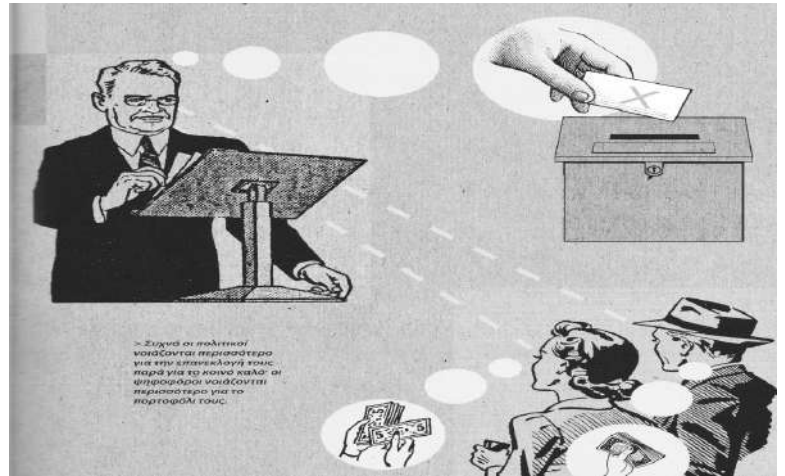
ΕΡΩΤΗΣΗ: Μα είναι εύκολο να κοστολογεί το κάθε πολιτικό κόμμα το πρόγραμμα του;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Ο μεγάλος λοιπόν στρατός των κομμάτων, από στελέχη επιστήμονες, εμπόρους, κλπ ας δουλέψει για την κοστολόγηση του προγράμματος, που προτείνει για ψήφιση στο λαό. Η αοριστία να σου υπόσχονται, μια υπηρεσία και εσύ να την πληρώνεις πανάκριβη, ή εάν την πληρώνεις και στην παρέχει ελάχιστα ή καθόλου ή την απολαμβάνεις και την πληρώνει άλλος, τότε ίσως να έλεγες, ότι δεν θέλεις αυτή την υπηρεσία.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Τις υπηρεσίες λοιπόν που παρέχει το Κράτος στους πολίτες, δεν μπορώ να διακρίνω, ποιος τις πληρώνει, ποιος τις οργανώνει και ποιος τις διαχειρίζεται;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Επειδή τα ερωτήματα είναι πολλά και σημαντικά, ας συζητήσουμε κατά σειρά, αρχίζοντας με το πρώτο. Για να πετύχει η Κυβέρνηση την εφαρμογή της υπόσχεσης της, πρέπει να οργανώσει τις υφιστάμενες υπηρεσίες ή να δημιουργήσει νέες, οι οποίες θα εργάζονται για την διαχρονική υλοποίηση της ωφέλειας των πολιτών στο πλαίσιο των ψηφισμένων νόμων. Έτσι η Κυβέρνηση, όχι μόνο πρέπει να διαθέσει χρήματα για τον εξοπλισμό και την ίδρυση και λειτουργία μιας υπηρεσίας, αλλά επιβαρύνει στο μέλλον, κάθε χρόνο τα έξοδα του Κράτους, τα οποία πληρώνουν οι πολίτες. Εδώ λοιπόν είναι ένα μεγάλο θέμα που διαφοροποιεί ίσως τα προγράμματα των κομμάτων, τα οποία πρέπει να καθορίζουν για ποιο λόγο μπαίνει ένας φόρος και ποιο θα πληρώνουν.

ΣΥΧΝΑ ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΝΟΙΑΖΟΝΤΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥΣ, ΠΑΡΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΚΑΛΟ. ΟΙ ΨΗΦΟΦΟΡΟΙ ΝΟΙΑΖΟΝΤΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΡΤΟΦΟΛΙ ΤΟΥΣ

Πρέπει λοιπόν οι πολίτες να γνωρίζουν, ποιοι και πόσο θα πληρώνουν κάθε χρόνο για κάθε συγκεκριμένη υπηρεσία και ποιός ποιότητας υπηρεσίες θα απολαμβάνουν.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Εντάξει λοιπόν τα προγράμματα αποφασίζονται και ψηφίζονται από τον λαό που τα επιλέγει, και πραγματικά, μόνο αν είναι κοστολογημένα, υποχρεωτικά εμφανίζεται στο πρόγραμμα, ποιοι και πόσο θα πληρώνουν στο μέλλον για την υλοποίησή τους. Άρα η Νομοθετική Βουλή τα ψηφίζει καθορίζοντας μάλιστα με Νόμους τον τρόπο εφαρμογής τους. Ποιος όμως θα διαχειρίζεται την εφαρμογή τους, ώστε να λειτουργήσουν αποδοτικά και ωφέλιμα μέσα στην κοινωνία;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Ο λαός εκλέγει ειδικούς εμπειρογνώμονες δηλαδή την ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗ ΑΡΧΗ (Υπουργούς) οι οποίοι έχουν την πείρα και την γνώση να κα-

ταστήσουν μία υπηρεσία του Κράτους, ικανή να διαχειριστεί τους ψηφισμένους Νόμους, αντικειμενικά και ωφέλιμα για όλους.

Οι διαχειριστές αυτοί πρέπει να είναι έμπειροι, γιατί ένα πρόγραμμα στην υλοποίηση του μπορεί να δημιουργεί αντιθέσεις, αδικίες ή να χρειάζεται προ-υποθέσεις, οι οποίες το εξασθενούν. Έτσι στην πράξη χρειάζεται κατάλληλη οργάνωση και ίσως και άλλους βοηθητικούς Νόμους.

Η ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗ ΑΡΧΗ για να πετύχει στο έργο της, θα κάνει όλη αυτή την δουλειά, χωρίς να συμβιβαστεί με τις τυχόν αδικίες ή τις ευνοϊκές για λίγους ρυθμίσεις, οι οποίες ή δεν έχουν προβλεφθεί ή σκόπιμα έχουν νομοθετηθεί. Έτσι θα αναδειχθούν προβλήματα που αφορούν τη λειτουργικότητα, την αντικειμενικότητα και την δίκαιη αντιμετώπιση των πολιτών, και η Νομοθετική Βουλή θα υποχρεωθεί να τα αντιμετωπίσει Νομοθετικά.

«ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟ ΝΑ ΑΠΟΚΡΟΥΣΘΟΥΝ ΜΕ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ, ΑΝ ΔΕΝ ΤΙΜΩΡΗΘΟΥΝ ΠΡΩΤΑ ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΔΟΥΛΕΥΟΥΝ Σ'ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΓΙΑ ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ» ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

ΕΡΩΤΗΣΗ: Διαβάζοντας την παραπάνω κουβέντα του Δημοσθένη, σκέφτομαι να βρω, ποιοι και πως δουλεύουν στην κοινωνία μας για χάρη του εχθρού. Τα χρόνια μας, μέσα στην πλήρη ελευθερία της Παγκοσμιοποίησης, εάν δεν έχουμε πόλεμο, υπάρχει εχθρός; Και ποιος είναι;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Καλά και είπατε, εάν δεν έχουμε πόλεμο. Δηλαδή ρωτάτε εάν υπάρχουν εχθροί και ποιοι είναι, εν καιρώ ειρήνης ή μάλλον ακριβέστερα να πούμε εν καιρώ μη πολέμου. Αναλογίζομαι λοιπόν εάν είχαμε πόλεμο, τι θα ήθελε ο εχθρός από εμάς; Και νομίζω ότι θα ήθελε να μας διαφεντεύει με σκοπό να απομυζά πλούτο από εμάς και έτσι να ισχυροποιείται οικονομικά και να σταθεροποιεί την κυριαρχία του.

Αυτό όμως, τα χρόνια μας, όποιο κράτος κατέχει τεράστιο πλούτο, μπορεί με τον πλούτο του, να απομυζά ένα άλλο κράτος και τα καταφέρνει, εξαγοράζοντας ότι θέλει ή επενδύοντας χωρίς υποχρεώσεις, εκτός συνόρων του. Δημιουργώντας μάλιστα παγκόσμιους Νόμους

που νομιμοποιούν τις πράξεις του και με Στρατώνες φύλαξης και διακίνησης των κερδών του, καθιερώνει την επικυριαρχία του.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Αυτά λίγο πολύ είναι γνωστά. Αλλά δεν τα κάνουν μόνο τα Κράτη. Περισσότερο ίσως το κάνουν Παγκόσμιοι Επενδυτές. Όταν λοιπόν επενδύουν εκτός συνόρων, όλοι αυτοί οι Παγκόσμιοι Επενδυτές Ιδιώτες ή Κράτη, ποιοι δουλεύουν για αυτούς και είναι εχθροί της πατρίδας τους; Οι αντιπρόσωποι τους, οι εμπορικοί ή επενδυτικοί συνεργάτες τους;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Όχι δεν είναι αυτοί. Εχθροί της κοινωνίας είναι όλοι αυτοί που εμποδίζουν την ανάπτυξη της κοινωνίας για ίδιο συμφέρον. Είναι όλοι αυτοί που δυσκολεύουν τους συμπολίτες τους στον αγώνα για πρόοδο. Είναι όλοι αυτοί που ευνοούν με ειδικές νομοθεσίες τους ξένους επενδυτές εις βάρος των ντόπιων. Είναι όλοι αυτοί που θέλουν μία κοινωνία με πολίτες μικρο-

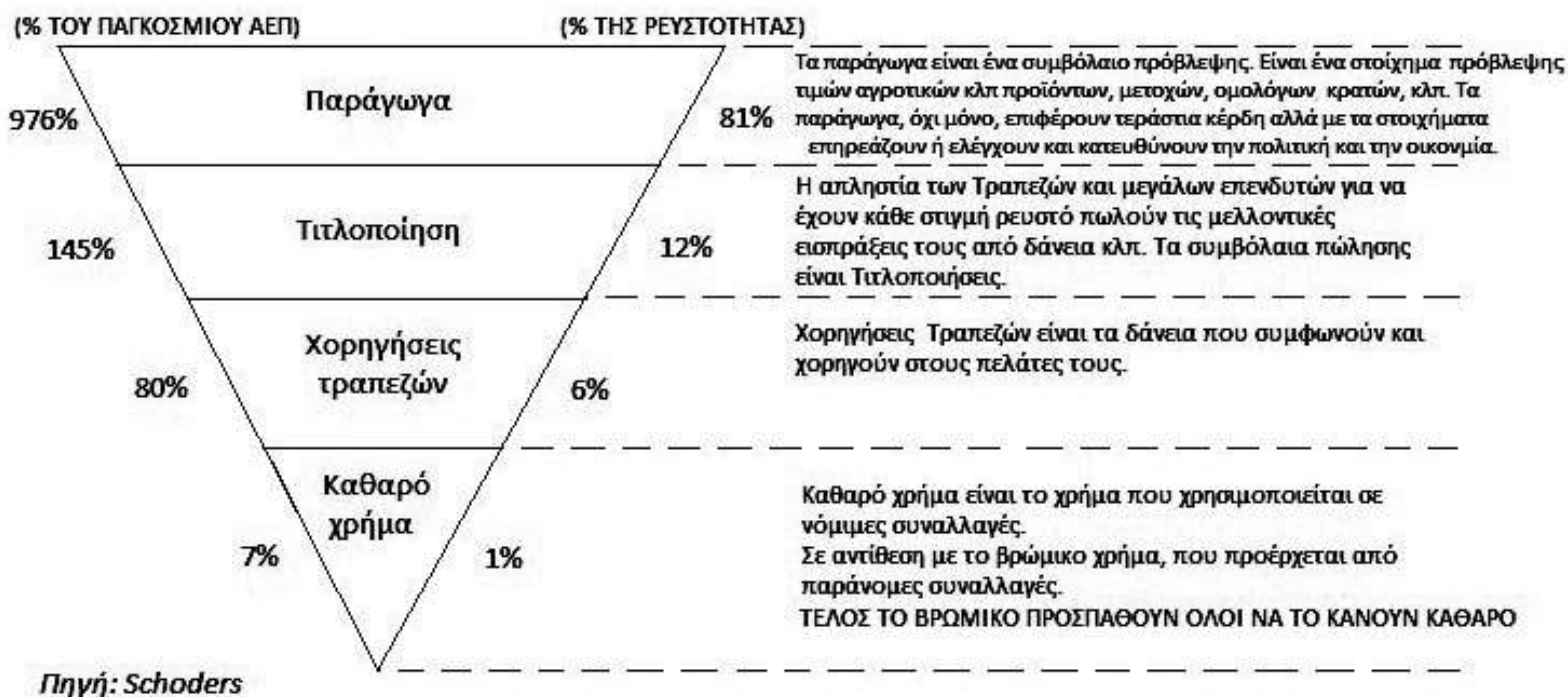
παρανόμους για να παρανομούν οι μεγάλοι ανενόχλητα και συχνά αποδεκτά από πολλούς.

Όλοι αυτοί εξευτελίζουν την κοινωνία και τότε αυτό το ξέφραγο αμπέλι οικονομικά το κατακτούν ξένοι και η οικονομική κατάκτηση φέρνει και την πολιτική και πολιτισμική κλπ.

Αν η κοινωνία και το Κράτος λειτουργούσαν με πλήρη Ελευθερία και Δημοκρατία, αλλά ηθικά, τότε ο ντόπιος πλούτος θα αρκούσε για το κάθε Κράτος και οι πολίτες του δεν θα ήταν απλώς υπάλληλοι του ξένου κεφαλαίου αλλά πολλοί από αυτούς θα ήταν παραγωγικοί πολίτες. Το ξένο κεφάλαιο έρχεται και συχνά δεν είναι εχθρός, είναι όμως κατακτητικό διότι όσα κερδίζει, τα στέλνει σε άλλα μέρη της γης και παράλληλα κερδίζει με άπιστους και ευνοϊκούς όρους εις βάρος των ντόπιων ανταγωνιστών και των εσόδων της κοινωνίας που επενδύει. Όλοι λοιπόν, οι παραπάνω, που ευτελίζουν την πατρίδα τους, και είναι εχθροί της.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΖΟΥΜΕ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΡΕΥΣΤΟΤΗΤΑ ΣΥΜΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΔΑΝΕΙΩΝ

Τα παράγωγα είναι ένα σύμβολο πρόβλεψης. Είναι ένα στοιχείο πρόβλεψης τιμών αγροτικών κλπ προϊόντων, μετοχών, ομολόγων κρατών, κλπ. Τα παράγωγα, όχι μόνο, επιφέρουν τεράστια κέρδη αλλά με τα στοιχήματα επηρεάζουν ή ελέγχουν και κατευθύνουν την πολιτική και την οικονομία.

Η απληστία των Τραπεζών και μεγάλων επενδυτών για να έχουν κάθε στιγμή ρευστό πωλούν τις μελλοντικές εισπράξεις τους από δάνεια κλπ. Τα σύμβολα πώλησης είναι Τίτλοποιήσεις.

Χορηγήσεις Τραπεζών είναι τα δάνεια που συμφωνούν και χορηγούν στους πελάτες τους.

Καθαρό χρήμα είναι το χρήμα που χρησιμοποιείται σε νόμιμες συναλλαγές. Σε αντίθεση με το βρώμικο χρήμα, που προέρχεται από παράνομες συναλλαγές.

ΤΕΛΟΣ ΤΟ ΒΡΩΜΙΚΟ ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΝ ΟΛΟΙ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΟΥΝ ΚΑΘΑΡΟ

ΟΙ ΜΙΣΘΟΦΟΡΟΙ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΙΩΝ

Στην καθημερινότητα οι πολίτες και οι επιχειρήσεις τους, παρέχουν τις νόμιμες υπηρεσίες τους ή προϊόντα και τα ανταλλάσσουν με το καθαρό χρήμα.

Αυτό είναι η Πραγματική Οικονομία. Πόσο μεγάλο μέγεθος έχει μέσα στο σύνολο των Παγκόσμιων συναλλαγών; Μόνο το 1%. Εάν θέλουμε να βάλουμε στην Πραγματική Οικονομία και τα Τραπεζικά δάνεια τα οποία είναι το 6% των Παγκόσμιων συναλλαγών, τότε γνωρίζουμε ότι η Πραγματική Οικονομία είναι το 7% των Παγκόσμιων συναλλαγών.

Όλες οι υπόλοιπες συναλλαγές, δηλαδή το 93% των Παγκοσμίων συναλλαγών, είναι σύμβολα και τίτλοι τα οποία κατέχουν οι Παγκόσμιοι Επενδυτές και έχουν υπό την διαχείρισή τους, το συσσωρευμένο Παγκόσμιο Χρήμα (Κρατών, Ασφαλιστικών Ταμείων, Ταμειοτηρίων, Ασφαλιστρών κινδύνων, κερδών επιχειρήσεων, κλπ) το οποίο διακινούν ως Διαχειριστές μισθοφόροι, ονομαζόμενοι «καρχαρίες» (hedge funds) ή γύπες (vulture funds) ή αρπακτικά (equity funds).

Όλοι αυτοί βρίσκονται σε μόνιμη επιφυλακή, επιδι-

ώκοντας να επωφεληθούν από τυχόν ξεπούλημα κάθε είδους περιουσιακών στοιχείων.

Στην κατάσταση αυτή, αλίμονο σε αυτόν ή την κοινωνία που βρίσκεται στην ανάγκη να ξεπουλήσει. Ή είναι άτυχος, ή επιπόλαιος, ή Κοινωνικός προδότης.

Ένας διακρατικός νόμος για τη φορολόγηση των Παραγώνων και των τίτλοποιήσεων ως και η υποχρεωτική επένδυση τους στην παραγωγή και την ανάπτυξη, τουλάχιστον ενός ποσοστού αυτών, θα άλλαζε την Παγκόσμια οικονομία προς όφελος των λαών.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΩΝ ΑΠΟ ΤΙΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

Το σημαντικότερο ίσως κίνητρο για ανάπτυξη δραστηριότητας είναι αυτό της επιβίωσης
Κάθε δραστηριότητα έχει σκοπό, ένα αποτέλεσμα

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

Το κοινωνικό αποτέλεσμα ενός οργανισμού ή μιας επιχείρησης (ιδιωτικής ή κρατικής) είναι έμμεσο ή άμεσο.

Άμεσο κοινωνικό αποτέλεσμα, επιτυγχάνουν οι πάσης φύσεως δραστηριότητες, οι οποίες έχουν σκοπό την επίτευξη ενός κοινωνικού αποτελέσματος.

Έμμεσο κοινωνικό αποτέλεσμα, επιτυγχάνουν επίσης οι κάθε μορφής επιχειρήσεις ή οργανισμοί διότι:

Οι δαπάνες, που είναι υποχρεωμένες να κάνουν, είναι έσοδα ή ωφέλεια άλλων πολιτών ή επιχειρήσεων.

Παράδειγμα, η προσφορά θέσεων εργασίας, η αγορά υλικών, η προμήθεια γνώσεων, κλπ.

Από κοινωνικής πλευράς βλέπουμε θετικά λοιπόν όλες τις δραστηριότητες, αρκεί βέβαια να λειτουργούν οι δραστη-

ριότητες αυτές μέσα σε κανόνες που δεν επιτρέπουν την αυθαιρέσια, την απληστία, την ασυδοσία.

Ακόμα και το κέρδος μπορεί να έχει καλά κοινωνικά αποτελέσματα άμεσα ή έμμεσα.

Θα ήταν λοιπόν πολύ ωφέλιμο να είναι μετρήσιμο το κοινωνικό αποτέλεσμα, όπως μετρήσιμο είναι και το οικονομικό αποτέλεσμα.

Η μέτρηση αυτή μπορεί να γίνει απλά, καταγράφοντας όποια κοινωνική ωφέλεια δημιουργεί μία δραστηριότητα εν σχέση με το κόστος που απαιτείται.

Ίσως έτσι, να πέσουν πολλά ταμπού, που δημιουργεί η άγνοια και η ημιμάθεια και να βασίσουμε τους προβληματισμούς μας και τις προτάσεις μας, σε ουσιαστικά θέματα τα οποία επηρεάζουν την ηθική

λειτουργία κάθε δραστηριότητας.

Πριν όμως παραθέσουμε μερικά ουσιαστικά θέματα, θα πρέπει να συμφωνήσουμε σε μία βασική αρχή, αν θέλουμε.

Η αρχή αυτή ξεκαθαρίζει ότι η ελευθερία δεν σημαίνει ασυδοσία.

Όταν λέμε π.χ. ελεύθερη αγορά δεν μπορούμε να δεχτούμε ότι καθέννας μπορεί να κάνει ότι θέλει όπως θέλει, και να προσδοκούμε, ότι αν παρανομεί θα τιμωρηθεί και τους διώκτες του θα τους κάνουμε ήρωες.

Για να παράγουν κοινωνικά αποτελέσματα όλες οι δραστηριότητες πρέπει να γίνουν αποδεκτοί μερικοί βασικοί κανόνες και ενδεικτικά παραθέτουμε.

1) Η ανωνυμία των ιδιοκτητών, διαφόρων μορφών εταιρειών πρέπει να καταργηθεί, τουλάχιστον ως ανεξήγητη.

2) Οι τράπεζες και άλλες χρηματοδοτικές εταιρείες πρέπει να είναι συνυπεύθυνες, για την αποπληρωμή των δανείων τους, διότι πρώτον είναι μία επαγγελματική επιλογή τους και δεύτερον πρέπει να ενεργούν με συμπάρταση στον δανειολήπτη, για να είναι ικανός να τους επιστρέψει τα δάνεια.

3) Για την υγεία της ανθρωπότητας και την επιβίωση όλων των λαών, οι μεταφορές φρέσκων προϊόντων, πρέπει να μεταφέρονται στις κεντρικές αγορές κατανάλωσης άμεσα και δωρεάν, με συνεισφορά Διεθνούς Οργανισμού.

4) Αντί βοηθημάτων σε φτωχότερους λαούς να παρέχονται εκπώσεις επί των τιμών των αγαθών και τεχνογνωσία παραγωγικής δημιουργίας. Έτσι θα απε-

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 5

ξερητοποιηθούν από την αρρώστια της επαίειας.

5) Πλήρη και αποτελεσματική εφαρμογή νόμων κατά του Αθέμιτου Ανταγωνισμού, με έλεγχο της πηγής των κεφαλαίων, της παραπλανητικής διαφήμισης, της κάτω του κόστους πώλησης, της φορολόγησης ανάλογα της πολυτέλειας, την καθιέρωση ελάχιστης τιμής κλπ.

6) Ο Ανταγωνισμός είναι παράνομος όταν γίνεται μεταξύ έστω και ελάχιστα διαφορετικών προϊόντων, χωρίς να αναδεικνύεται η ποιοτική διαφορά. Ετσι νεφελώδης ανταγωνισμός προσφέρει

φθηνότερες τιμές για ποιοτικά κατώτερα προϊόντα, με αποτέλεσμα να εκφυλίζεται συνεχώς η ποιότητα της ζωής.

7) Οι μικρομεσαίες και πολύ μικρές επιχειρήσεις να έχουν την ίδια εύκολη πρόσβαση, στην πληροφόρηση, την τεχνογνωσία και την ίδια αντιμετώπιση νομικά και χρηματοδοτικά.

Οι παραπάνω προτάσεις, αναφέρονται ενδεικτικά, για να τονίσουμε ότι μόνο μέσα σε τέτοιες συνθήκες λειτουργίας, όλες οι δραστηριότητες ιδιωτικές, κοινωνικές και κρατικές θα αναδείξουν τα κοινωνικά αποτελέσματα που παράγουν άμεσα ή έμμεσα.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

Τα οικονομικά αποτελέσματα δεν έχουν αυτοσκοπό το κέρδος. Το κέρδος είναι το μέσον, δια του οποίου μπορούν να επιτευχθούν:

A) Κυριαρχία Β) Ανάπτυξη ή Μεγέθυνση Γ) Κοινωνικοί σκοποί Δ) Βελτίωση συνθηκών εργασίας Ε) Κάλυψη Ζημιών, κλπ.

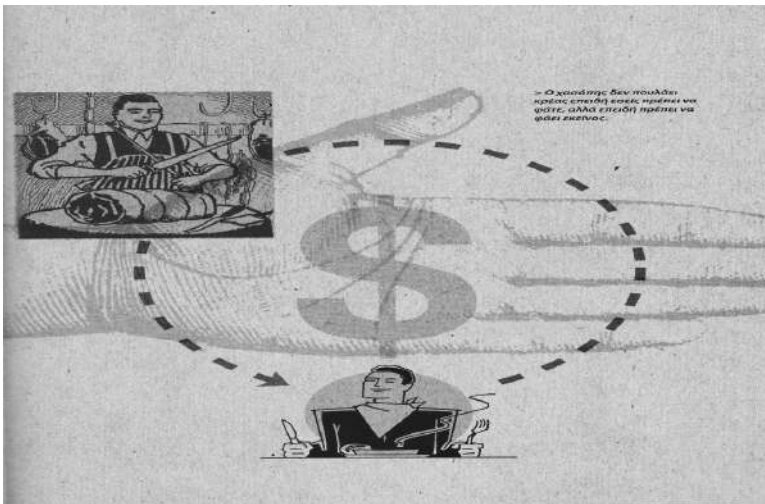
Το κέρδος λοιπόν είναι ένα αποτέλεσμα, η ύπαρξη του οποίου δίνει το δικαίωμα στον δημιουργό του, να το διαθέσει κατά βούληση ή όπως τον προτρέπουν με κίνητρα ή όπως του επιβάλλουν με θεσμούς.

Η ύπαρξη ενός λογικού κέρδους, είναι πολύ ωφελιμότερο, από την ανυπαρξία κέρδους. Θα πρέπει να αναλογιστούμε, ότι η ανυπαρξία κέρδους σημαίνει ότι οι δαπάνες κάλυψαν το προσδοκώμενο ποσόν του κέρδους.

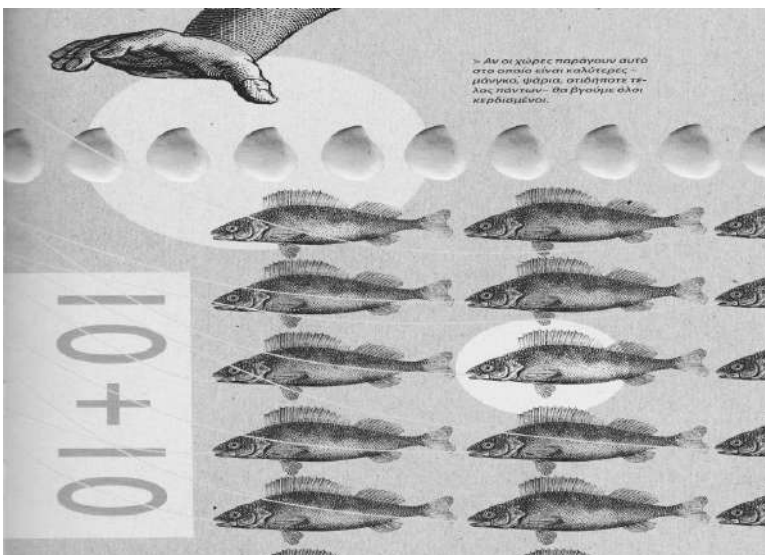
Είναι λοιπόν καλύτερα να καλύπτονται όλα τα έσοδα με δαπάνες ή να περισσεύουν έσοδα παρουσιάζοντας κέρδος, το οποίο θα είναι ένα κίνητρο που δίνει την δυνατότητα, επιλεκτικής διάθεσης του, για πολλούς σκοπούς.

Τα παραπάνω, ως βάση ανάλυσης, περιμένουμε να γεννήσουν καινοτόμες προτάσεις, πιο χρήσιμες για την πρόοδο και την κατανόηση των δραστηριοτήτων των πολιτών.

Ο ΧΑΣΑΠΗΣ ΔΕΝ ΠΟΥΛΑΕΙ ΚΡΕΑΣ ΕΠΕΙΔΗ ΕΣΕΙΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΑΓΕ ΑΛΛΑ ΕΠΕΙΔΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΑΕΙ ΕΚΕΙΝΟΣ.

ΑΝ ΟΙ ΧΩΡΕΣ ΠΑΡΑΓΟΥΝ ΑΥΤΟ ΣΤΟ ΟΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ - ΜΑΓΚΟ, ΦΑΡΙΑ, ΟΤΙΔΗΠΟΤΕ ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ-ΘΑ ΒΓΟΥΜΕ ΟΛΟΙ ΚΕΡΔΙΣΜΕΝΟΙ

«ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΟΙ ΠΛΕΟΝΕΞΙΕΣ ΤΩΝ ΠΛΟΥΣΙΩΝ ΠΑΡΑ ΟΙ ΠΛΕΟΝΕΞΙΕΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ, ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ»

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ: Ηθική πειθαρχία, προϋπόθεση προόδου

«ΠΟΤΕ ΠΛΟΥΤΗ ΔΕΝ ΑΠΟΧΤΗΘΗΚΑΝ ΧΩΡΙΣ ΠΑΡΑΝΟΜΑ ΜΕΣΑ».

ΑΙΣΧΙΝΗΣ

ΕΡΩΤΗΣΗ: Είμαι ένας καλός και απλός άνθρωπος, που το μόνο που θέλω είναι τα βασικά μιας ευπρεπούς ζωής, και προτιμώ να υπάρχουν κάποιοι άλλοι ικανοί, δραστήριοι, νευρώδεις και κινητικοί στο σώμα και το μυαλό, να δημιουργούν ανάπτυξη και εγώ να απολαμβάνω την ζωή μου εργαζόμενος με ηρεμία, κρίνοντας τα πάντα στις εκλογές, αποφασίζοντας για το καλύτερο, έστω και εάν την απόφαση μου δεν την πολυσέβονται οι κοινωνικοί αντιπρόσωποι μου και να μπορώ έτσι να απολαμβάνω στην καθημερινότητα μου, όλες τις ιδιαίτερες προσωπικές επιθυμίες μου. Γιατί να συμμετέχω, να διαπληκτίζομαι, να προβληματίζομαι και τελικά χωρίς να είμαι σίγουρος ότι η συμμετοχή μου είναι ωφέλιμη;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Όποια κοινωνία λειτουργεί με δημοκρατικό πολίτευμα σίγουρα διέπεται από βασικούς νόμους ηθικής. Στη λειτουργία όμως της κοινωνίας καθημερινά δημιουργούνται οικονομικές δράσεις, βασισμένες σε σκέψεις και επινοήματα των ανθρώπων, οι οποίες νομοθετούνται από την πολιτική Αντιπροσωπεία προκειμένου να λειτουργήσουν νόμιμα. Αυτοί οι λειτουργικοί νόμοι, πολλές φορές δεν ανταποκρίνονται στο κοινό αίσθημα δικαίου αλλά νομιμοποιούν δράσεις, οι οποίες αντιτίθενται σε αυτό, με αποτέλεσμα να μην υπηρετούν μια κοινή ηθική συμπεριφορά. Καθιερώνοντας λοιπόν, ως υπέρτατο νόμο την ΗΘΙΚΗ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ δεν καταστρέφουμε ότι υπάρχει, δεν απαγορεύονται οι δράσεις που δημιουργούνται, αλλά όλοι οι νόμοι, οι Διοικητικές και δικαστικές αποφάσεις πρέπει να υπακούουν στην κοινή ηθική της κοινωνίας που διέπει όλους τους ανθρώπους και κάθε νόμος ή πράξη να ακυρώνεται ως αντισυνταγματικός με την αιτιολογία ότι δεν ανταποκρίνεται σε αυτήν.

Όσον αφορά την ηρεμία και την ευτυχία που θέλεις να κατακτήσεις στην καθημερινότητα σου πρέπει να σκεφτούμε πως θα την κερδίσεις εσύ και κάθε άνθρωπος. Εάν έχεις τους αντιπροσώπους σου στην διαχείριση όλων των θεμάτων της κοινωνίας, αυτοί αποφασίζουν μεν μόνοι τους, αλλά έρχονται συνήθως σε δύσκολη θέση υπακούοντας ή ταυτιζόμενοι με τους κομματικά ή οικονομικά ισχυρότερους. Αυτό συμβαίνει γιατί για κάθε θέμα υπάρχουν διαφορετικές απόψεις και συμφέροντα και σε αυτές τις αποφάσεις δεν ρωτάτε ο πολίτης. Δεν μπορείς λοιπόν, να είσαι πάντα σύμφωνος με τις αποφάσεις και όταν αυτές σε επηρεάζουν αρνητικά αγανακτείς και δεν είσαι ήρεμος και ευτυχής. Είναι λοιπόν, πολύ καλύτερα να συμμετέχεις να ακούγεται θεσμικά η κάθε άποψη σου για κάθε θέμα, γιατί ο καθένας στον τομέα του, γνωρίζει περισσότερα για τα θέματα που τον απασχολούν. Υποχρεωτικά λοιπόν θα σου δοθούν εξηγήσεις, και αν ακόμη απορρίψουν τις απόψεις σου, θα σου τις αιτιολογήσουν και αυτή ακριβώς η αιτιολογία, εάν είναι πλήρης, θα σου δώσει ηρεμία και ευτυχία. Τότε μόνο θα ενεργοποιηθείς συνειδητά με κέφι για πρόοδο.

Σύστημα πολιτικής διοίκησης του κράτους

Βασικό στοιχείο των προτάσεών μας, είναι ο πλήρης διαχωρισμός της Νομοθετικής Αρχής από την Εκτελεστική Αρχή.

Η Νομοθετική Αρχή αποτελεί ένα σώμα αντιπροσώπων, εκλεγμένων απευθείας από τους πολίτες, οι οποίοι εκφράζουν τις πεποιθήσεις των πολιτών, τις οποίες και νομοθετούν μέσα στα πλαίσια των θεσμών και του Συντάγματος, αφού συγκροτηθούν σε Σώμα, το οποίο ονομάζεται Νομοθετική Βουλή. Σε ιδιαίτερο άρθρο θα παρουσιάσουμε προτάσεις για την λειτουργία της Βουλής αυτής. Εντελώς ανεξάρτητα λειτουργεί ως εκλεγμένο επίσης Σώμα η Εκτελεστική Αρχή όπως παρακάτω προτείνουμε.

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗ ΑΡΧΗ

Η Εκτελεστική Αρχή είναι ένα Σώμα, το οποίο απαρτίζεται από εκλεγμένα από τους πολίτες, μέλη που τα διακρίνει η πείρα τους, στη λειτουργία της κοινωνίας.

Το Σώμα αυτό έχει σκοπό την επίβλεψη, τον έλεγχο και την προσαρμογή όλων των υπηρεσιών του Κράτους στους Νόμους, τους θεσμούς, το Σύνταγμα και τις δικαστικές αποφάσεις, με στόχο ο πολίτης να γίνεται αποδέκτης, με διαφάνεια όλων των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, χωρίς οι υπηρεσίες του Κράτους να διαστρεβλώνουν ή να ακυρώνουν τις προθέσεις των Νομοθετών.

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας προΐσταται της Εκτελεστικής Αρχής. Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας σε γενικές εκλογές εκλέγεται απευθείας από τους πολίτες.

Ο Πρόεδρος ως υποψήφιος προτείνει για κάθε τομέα του Κράτους (Υπουργεία) στο ψηφοδέλτιο του, τρεις υποψηφίους για κάθε τομέα, οι οποίοι επίσης ψηφίζονται. Οι πολίτες ψηφίζουν Πρόεδρο και ένα άτομο για κάθε τομέα, από αυτούς που προτείνει ο Πρόεδρος. Ο πολίτης μπορεί να ψηφίσει ένα Πρόεδρο, αλλά έχει και την δυνατότητα να ψηφίσει έναν υπεύθυνο ενός τομέα, τον οποίο προτείνει ένας άλλος υποψήφιος Πρόεδρος.

Η δυνατότητα αυτή δίνει την ευκαιρία στον πολίτη να αξιολογεί, ανεξάρτητα συνδυασμών των υποψηφίων και έτσι σπάει η μονολιθικότητα των κομμάτων και μάλιστα σε θέματα Ελέγχων και Διαχείρισης των Κρατικών υπηρεσιών, όπου το θέμα δεν είναι πολιτικοϊδεολογικό.

ΤΟ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ ΕΙΝΑΙ ΟΠΩΣ Η ΑΝΑΤΡΟΦΗ, ΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΛΟΙ ΜΕ ΑΥΤΗΝ, ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΗ, ΚΑΙ ΚΑΚΟΙ, ΑΝΤΙΘΕΤΑ

ΠΛΑΤΩΝΑΣ

Ο εκλεγείς Πρόεδρος είναι ο Ανώτατος Άρχων της Δημοκρατίας με δεύτερο στην τάξη τον Πρωθυπουργό, ο οποίος είναι ο αρχηγός της πλειοψηφίας της Νομοθετικής Βουλής.

Η υπηρεσία ελέγχου της Κρατικής και Περιφερειακής λειτουργίας υπάγεται απευθείας εις τον Πρόεδρο. Ο Πρόεδρος εγκρίνει ή αναπέμπει τους ψηφισθέντες Νόμους της Νομοθετικής Βουλής, αλλά δεν μπορεί να επεμβαίνει στην λειτουργία της. Ο Πρόεδρος μπορεί να διαλύσει ή να επικυρώσει νέα Νομοθετική Βουλή, όταν του ζητηθεί από το 51% των μελών της, και όταν σε έκτακτες συνθήκες δεν ανταποκρίνεται στη λαϊκή βούληση ή διοικούσα πλειοψηφία της Νομοθετικής Βουλής και προκηρύσσει εκλογές.

Τον Πρόεδρο ως Ανώτατη Αρχή του Κράτους αντικαθιστά προσωρινά ή όταν απαιτείται, ο Πρωθυπουργός ως δεύτερος στην ιεραρχία. Τα εκλεγμένα μέλη της Εκτελεστικής Αρχής (Υπουργοί):

1) Δεν δύναται να επεμβαίνουν στο λειτουργικό σύστημα των αυτοδιοικούμενων υπηρεσιών του Κράτους, αλλά διευθύνουν αυτό, με δημοσιοποιημένες αποφάσεις τους.

2) Δεν εκπροσωπούν πολιτικά κόμματα, αλλά είναι ικανοί και έμπειροι, από τον πρότερο βίο τους, για να δημιουργούν συνθήκες αποτελεσματικής λειτουργίας των υπηρεσιών με σκοπό οι Νομοθετικές Αποφάσεις, να ωφελούν ανεμπόδιστα τους πολίτες, χωρίς αλλοιώσεις.

3) Η Νομοθετική Βουλή με πλειοψηφία 51% μπορεί να αποκλείσει από έναν τομέα ή να παύσει ένα μέλος της Εκτελεστικής Αρχής, εάν οι πρακτικές του δεν ταυτίζονται με το πνεύμα του Νομοθέτη.

4) Τα εκλεγμένα μέλη της Εκτελεστικής Αρχής, συγκροτούνται σε Σώμα, το οποίο υποστηρίζεται από ανάλογες υπηρεσίες. Το Σώμα αυτό ρυθμίζει την συν-λειτουργία των Νόμων και των Τομέων. Το Σώμα αυτό

αποφασίζει για την ίδρυση ή παύση υπηρεσιών του Κράτους ή την αναγκαία συνλειτουργία αυτών.

5) Τα μέλη του Σώματος της Εκτελεστικής Αρχής δεν πρέπει να προέρχονται από εκλεγμένα πρώην μέλη της Νομοθετικής Βουλής και δεν μπορούν να υπηρετούν πέραν των 12 ετών στο Σώμα αυτό, και σε κάθε περίπτωση επί τρεις εκλογές.

6) Τα μέλη που αποχωρούν από το σώμα της Εκτελεστικής Αρχής, συγκροτούν άμισθο Συμβουλευτικό Σώμα, παρά τον Πρόεδρο, το οποίο οργανώνεται και λειτουργεί με ευθύνη του κάθε Προέδρου, σε θεσμοθετημένη βάση.

Το Συμβουλευτικό Σώμα, υποστηρίζεται από ανάλογη υπηρεσία. Έχει δικαίωμα απόκτησης κάθε Διοικητικής πληροφορίας και ιδιαίτερα ενημερώνεται για όλες τις αγορές και προμήθειες του Κράτους, με σκοπό να έχει την δυνατότητα να γνωμοδοτεί και να συμβουλεύει εγκαίρως.

Η Νομοθετική Βουλή και το σώμα της Εκτελεστικής Αρχής, συνεδριάζουν από κοινού, όταν πρόκειται για καθοριστικά θέματα της κοινωνίας και του Κράτους όπως:

A) Ουσιαστική τροποποίηση του φορολογικού συστήματος

B) Πρόταση αλλαγής άρθρων του Συντάγματος

Γ) Αλλαγή λειτουργικών δομών του Κράτους και της Τοπικής και Περιφερειακής Αυτοδιοίκησης

Δ) Κήρυξη επιστράτευσης πολέμου κλπ.

Στις κοινές αυτές Συνεδριάσεις, ο Πρόεδρος έχει το δικαίωμα άρνησης ώστε να επαναφέρει το θέμα προς συζήτηση προεδρεύοντας του ίδιου του προέδρου.

Οι αποφάσεις των κοινών Συνεδριάσεων των δύο Σωμάτων, έχουν ισχύ εάν έχουν ψηφιστεί από τα 2/3 εκάστου Σώματος. Σε περίπτωση διάστασης με τον Πρόεδρο, ισχύει η απόφαση του Προέδρου.

1) Το Σώμα της Εκτελεστικής Αρχής δεν προτείνει σχέδια Νόμου για να ψηφισθούν από την Νομοθετική Βουλή. Συντάσσει όμως αναλυτικές εκθέσεις, μέσα στις οποίες τεκμηριώνει απόψεις και προτάσεις, τις οποίες υποβάλλει σε όλα τα πολιτικά κόμματα και στη συνέχεια υποχρεωτικά εισέρχεται η πρόταση έκθεσης, στη Νομοθετική Βουλή για ψήφιση ή όχι.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ: ΙΣΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΕΡΩΤΗΣΗ: Μήπως γνωρίζετε μια Δημοκρατία στην οποία είναι όλοι εξίσου ικανοποιημένοι; Δεν γνωρίζεις ότι σε κάθε καθεστώς υπάρχουν ομάδες του λαού που είναι περισσότερο ή λιγότερο φτωχοί ή ευνοημένοι ή κοντά ή μακριά από τα κέντρα της εξουσίας; Σε ερωτώ λοιπόν, γιατί στην Δημοκρατία, να μην στηρίζει το σύστημα αυτούς που είναι ικανοποιημένοι και να προσπαθεί παράλληλα να τους αυξήσει και να κάνει ότι μπορεί για τους υπόλοιπους πολίτες που μειονεκτούν;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Οι πολίτες που μειονεκτούν δεν θέλουν φιλανθρωπία. Θέλουν σταθερούς και αντικειμενικούς κανόνες της κοινωνίας και αυτοί να είναι κανόνες αλληλεγγύης. Θα πρέπει λοιπόν το σύστημα της Δημοκρατίας να στρέφεται γύρω από το ζήτημα της ισότητας και όχι μόνο της ελευθερίας. Μια ισότητα που περιέχει αντικειμενικότητα, ίσες ευκαιρίες, αποτελεσματικότητα στα θέματα των πολιτών, ισονομία, αλληλεγγύη κλπ και η καθημερινή πολιτική πρέπει αυτά να αντιλαμβάνεται και να προτείνει λύσεις. Παράλληλα, το ύψιστο αγαθό της ελευθερίας και της ελεύθερης δράσης των πολιτών, δεν σημαίνει ασυδοσία, αλλά στηρίζεται σε κανόνες

ισονομίας.

Θέλω λοιπόν, να σου απαντήσω ότι οι πολίτες αποδέχονται την διαφορετικότητά τους, όταν αυτή προέρχεται από την ικανότητα του καθενός και όχι από την εύνοια, που χαριστικά τους παρέχεται από το σύστημα, διότι με τις εύνοιες μεγαλώνει η ανισότητα των πολιτών.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Σεβαστή η άποψή σου, αλλά θεωρώ ότι η οριοθέτηση της ελεύθερης δράσης του πολίτη, ίσως να περιορίζει τους δραστήριους και αποτελεσματικούς πολίτες να μπουν μπροστά για την δική τους ανάπτυξη και κατ' επέκταση της κοινωνίας.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Η ικανότητα και η αποτελεσματικότητα για την πρόοδο και την ανάπτυξη, δεν προϋποθέτουν εύνοια ή ασυδοσία. Η κοινωνία χρειάζεται τους πραγματικά ικανούς, οι οποίοι αναπτύσσονται σεβόμενοι τους μηχανισμούς του Κράτους και της κοινωνίας. Έτσι η θεσμοθετημένη ενεργή καθημερινά παρουσία των πολιτών στα δημόσια πράγματα, είναι βασικός συντελεστής ανάπτυξης όλης της κοινωνίας, με μπροστάρτηδες τους πραγματικά αξιότερους.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΕΞΟΥΣΙΩΝ

• Τρία είναι τα κύρια μέρη όλων των πολιτειών, για τα οποία ο σπουδαίος νομοθέτης οφείλει να δει ποιο συμφέρει σε κάθε μία.

Όταν αυτά είναι καλά, αναγκαία είναι καλή και η πολιτεία και ανάλογα με τη διαφορά του καθενός από αυτά, είναι και η μεταξύ των πολιτειών διαφορά.

Από τα τρία τούτα μέρη:

Το ένα είναι αυτό που αποφασίζει για τα κοινά, δεύτερο αυτό που αναφέρεται στις αρχές (ποιες πρέπει να είναι και ποιες οι αρμοδιότητές τους, και πώς πρέπει να γίνεται η εκλογή των αρχόντων)

Τρίτο δε, ποιοι πρέπει να είναι οι δικαστές.

• Δεν πρέπει να μιλάμε μόνο για το τέλειο πολίτευμα, αλλά και για το πραγματοποιησι-μο.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ «ΠΟΛΙΤΙΚΑ»

Διάκριση των εξουσιών

Η διάκριση των εξουσιών αποτελεί, μία από τις πλέον θεμελιώδεις οργανωτικές αρχές του φιλελεύθερου συνταγματικού κράτους δικαίου.

Είναι η απόλυτη άρνηση της δεσποτικής εξουσίας, της απολυταρχικής και συγκεντρωτικής εξουσίας της απόλυτης μοναρχίας.

Η ανάγκη της διάκρισης των εξουσιών, την οποία διαπίστωσε από τα αρχαία χρόνια ο Αριστοτέλης, διαπιστώνεται όταν κάθε κράτος εκδηλώνει τη βούληση του προς τρεις κατευθύνσεις (λειτουργίες), οι οποίες διαφέρουν ως προς την ουσία των ενεργειών που επιτελεί η κάθε μία, αφού

Α) Η μία θεσπίζει τους νόμους, θέτοντας κανόνες δικαίου επιτακτικούς και αφηρημένους. Αυτή είναι η Νομοθετική Αρχή (Βουλή)

Β) Η δεύτερη εκτελεί και είναι η Εκτελεστική Αρχή (Αρχηγοί του Κράτους και Κυβέρνηση)

Γ) Η Τρίτη δικάζει και είναι η Δικαστική Αρχή.

Για να εκπληρωθούν, ποιοτικά, οι παραπάνω λειτουργίες και να αποτρέπεται ο δεσποτισμός και η κατάχρηση εξουσίας με τη συγκέντρωση τους σε ένα πρόσωπο ή ένα μονοκρατικό όργανο, θα πρέπει κάθε κρατική εξουσία να ασκείται από διαφορετικό όργανο και το καθένα να είναι ανεξάρτητο από το άλλο.

Έτσι το όργανο (Βουλή) που θεσπίζει τον νόμο, να μην μπορεί να τον εκτελεί, ούτε να τον δικάζει, με βάση τον κανόνα που το ίδιο το όργανο (Βουλή) θέσπισε. Άλλωστε η Αρχή που αποφασίζει δεν μπορεί να είναι η ίδια που θα ελέγχει.

Υπήρχαν και υπάρχουν καθεστώτα που δεν εφαρμόζουν την διάκριση των εξουσιών, όπως είναι τα απολυταρχικά κράτη, δεσποτικές διακυβερνήσεις όπως οι Αυτοκρατορίες (Παπική, Οθωμανική, Βυζαντινή, Ρωμαϊκή, κλπ) αλλά και πρώην σοσιαλιστικά πολιτικά καθεστώτα, τα οποία οικοδομούσαν την κρατική εξουσία, στην αρχή της ενότητας της και όχι της διαιρέσεως της σε διάφορες εξουσίες.

«ΚΑΘΕ ΚΟΙΝΩΝΙΑ, ΣΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ, ΟΥΤΕ ΚΑΘΟΡΙΣΜΕΝΗ Η ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΤΩΝ ΕΞΟΥΣΙΩΝ, ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΔΙΟΛΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑ», αναφέρει το άρθρο 16 της Γαλλικής «Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του Πολίτη» το 1789.

Δεν είναι το Σύνταγμα που δημιουργεί την διάκριση των εξουσιών, είναι η διάκριση που δημιουργεί Σύνταγμα και το χαρακτηρίζει ως τέτοιο.

Μόνο όταν, η εξουσία, αναχαιτίζει την εξουσία, οι κυβερνώμενοι μπορούν να αισθάνονται ασφαλείς και

ελεύθεροι. Αυτό το δόγμα, της διάκρισης ανεξαρτήτων εξουσιών, δεν είναι απλώς ένα αποφασιστικό όπλο κατά του αυταρχισμού και της κρατικής αυθαιρεσίας ή του δεσποτισμού, αλλά και ένα μέσο, μία τεχνική, ορθολογικής οργάνωσης και κατανομής των εξουσιών.

Είναι ένα μηχανισμός μέσω του οποίου θεσμικά μπορούν και εκφράζονται, οι συσχετισμοί των κοινωνικών και πολιτικών φορέων και εξισορροπούνται οι πολιτικοί και κοινωνικοί ανταγωνισμοί και αντιθέσεις.

Η πολιτική ιδέα που βρίσκεται, τελικά, πίσω από την διάκριση των εξουσιών και υπηρετείται με την εξισορρόπηση τους, είναι η ιδέα της πολιτικής μετριότητας.

Εξάλλου η ανάδυση στις σύγχρονες κοινωνίες, πολλών οργανωμένων ομάδων συμφερόντων και η διαμόρφωση ποικίλων «κέντρων» εξουσίας ιδιωτικών και δημοσίων, υπέταξαν το άτομο σε ένα πλέγμα εξαρτήσεων και καταπιέσεων, μέσα και έξω από τα τείχη του Κράτους και απειλούν την αυτονομία του. Η διάκριση των εξουσιών σε αυτές τις συνθήκες έχει ιδιαίτερο νόημα γιατί μπορεί να παρεμβάλλει λειτουργικά στην οργάνωση των «κέντρων εξουσίας» απαιτώντας αντιστάθμισμα των δράσεων τους, ώστε να εξουδετερωθεί η δύναμη του ενός από την δύναμη του άλλου.

ΠΕΡΙ ΙΣΟΤΗΤΑΣ

Ισότητα είναι το να μην έχουν οι πλούσιοι περισσότερα δικαιώματα στα διάφορα ΑΞΙΩΜΑΤΑ από τους φτωχούς. Αν είναι βλαβερό να δίνεται ίδια τροφή, ή τα ίδια ρούχα, σε ανθρώπους που δε μοιάζουν μεταξύ τους στο χαρακτήρα και το ανάστημα, άλλο τόσο επιζήμιο είναι και σε άνιστους πολίτες να δίνονται ίσα πολιτικά αξιώματα, καθώς και σε ίσους πολίτες να δίνονται άνισα αξιώματα.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

■ «ΜΗΝ ΑΝΕΒΑΙΝΕΙΣ ΣΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΓΙΑ ΝΑ ΠΙΑΣΕΙΣ ΨΑΡΙΑ»

■ «ΤΙΓΡΕΙΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΙΑ ΔΕΝ ΠΕΡΠΑΤΟΥΝ ΜΑΖΙ»

ΔΙΑΛΟΓΟΣ: ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΙΣΟ ΠΛΟΥΤΟ ΚΑΙ ΤΑ ΙΣΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

ΕΡΩΤΗΣΗ: Μιλώντας ο Αριστοτέλης για ισότητα μιλά για ίσα δικαιώματα αναγνωρίζοντας την ύπαρξη πλούσιων και φτωχών. Τι καθορίζουμε λοιπόν ως ισότητα, αυτή του πλούτου ή αυτή των δικαιωμάτων;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Ισότητα του πλούτου δεν μπορεί και από μια άποψη ίσως δεν είναι δίκαιο να υπάρχει. Διότι οι ικανότεροι, οι εργατικότεροι, οι εξυπνότεροι και γιατί όχι οι πιο τυχεροί, αλλά και οι πονηροί, οι κλέφτες, οι απατεώνες, οι ψεύτες, οι φιλοχρήματοι και οι τσιγκούνηδες μπορούν να συσσωρεύουν πλούτο περισσότερο από άλλους που δεν έχουν αυτά τα χαρακτηριστικά. Όλοι αυτοί οι χαρακτηριστικές πολιτών θα υπάρχουν μέσα σε κάθε κοινωνία όποιο πολιτικό σύστημα και αν εφαρμόζει η πολιτεία.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Αφού λοιπόν υπάρχει αυτός ο κίνδυνος, γιατί να μην τον εξουδετερώσει η Πολιτεία, έχοντας η ίδια, για λογαριασμό όλων, αυτό τον πλούτο;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Ο πλούτος και πάλι θα συσσωρεύεται σε κάποιες δραστηριότητες, των οποίων η επιτυχία θα εξαρτάται και πάλι από τους χαρακτήρες των ανθρώπων, οι οποίοι σε αυτή την περίπτωση και μεν δεν είναι ιδιοκτήτες, αλλά είναι διαχειριστές του πλούτου που δημιουργείται. Η διαφορά λοιπόν είναι ποιος είναι ιδιοκτήτης. Όμως η σημαντική διαφορά είναι ποιος είναι διαχειριστής και ποια σχέση έχει ο ιδιοκτήτης (όποιος και αν είναι αυτός) με το διαχειριστή.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Εννοείς λοιπόν αυτό που είπε ο Αριστοτέλης, Δηλαδή τα δικαιώματα που έχουν όλοι οι πολίτες;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Δεν το εννοώ εγώ. Η ανθρώπινη συμπεριφορά το έχει αποδείξει ιστορικά. Θεωρώ λοιπόν ότι οι πολίτες πρέπει να συμμετέχουν υποχρεωτικά και θεσμοθετημένα σε όλα τα δρώμενα της καθημερινότητας σε μια κοινωνία. Έτσι ό,τι γίνεται θα έχει την συναίνεση, τη διαφάνεια και κυρίως την κατανόηση της κοινωνίας.

Τότε δε θα στεναχωριέται κανείς πολίτης γιατί θα υπάρχουν πλούσιοι. Αντίθετα θα αναγνωρίζουν την ικανότητά τους και γιατί όχι με σεβασμό. Από όσα όμως γνωρίζω, η συγκέντρωση τεράστιου πλούτου δεν μπορεί να γίνει με τη συναίνεση των πολιτών, γιατί για να δημιουργηθεί τέτοιος τεράστιος πλούτος, σίγουρα δεν τηρεί κανόνες στους οποίους συναινεί η κοινωνία. Η συμμετοχή όμως των πολιτών είναι δικαίωμα των ίδιων. Αν θέλουν να το αποκτήσουν, θα το αποκτήσουν. Αυτή η συμμετοχή δεν είναι ούτε σύνθημα, ούτε ιδεολογία. Είναι βήμα-βήμα, θέμα-θέμα η παρέμβαση των πολιτών, να δημιουργούν ωφέλιμες προτάσεις για όλη την κοινωνία και να τις επιβάλλουν.

Διαπλοκή

ΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΔΟΣΕΙΣ ΠΑΣΧΟΥΝ ΟΤΑΝ ΣΤΕΝΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΕΠΙΔΙΩΚΟΥΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΥΝΟΙΑ

Από τις μεγάλες πολυεθνικές εταιρίες μέχρι τις οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών, άτομα και οργανισμοί ασκούν πολιτικές πιέσεις στις κυβερνήσεις, ΟΧΙ μόνο επιδιώκοντας το κοινό καλό αλλά και για να κάνουν την πλάστιγγα να γέρνει προς όφελός τους.

Στόχοι αυτής της συμπεριφοράς είναι να εξασφαλισθούν «ωφέλειες» που προκύπτουν από την διαστρέβλωση των τιμών και από μέτρα πολιτικής που συνοδεύουν την κρατική παρέμβαση. Ανταγωνιζόμενες ομάδες ειδικών συμφερόντων προσπαθούν να επηρεάσουν το περιεχόμενο της πολιτικής. Από την άλλη, οι γραφειοκράτες και πολιτικοί δεν ανταποκρίνονται, ενεργώντας προς όφελος του κοινού καλού, αλλά φέρονται με τον ίδιο ιδιοτελή τρόπο και ενθαρρύνουν ή ανέχονται την διεκδίκηση «ωφελημάτων» των πολυεθνικών και άλλων οργανώσεων.

Με αυτόν τον τρόπο, η πολιτική που εφαρμόζεται ως αποτέλεσμα αυτών των πιέσεων, είναι να ευνοεί ειδικά συμφέροντα αντί να εξυπηρετεί ευρύτερα το κοινό καλό. Από αυτή τη διαδικασία, επωφελούνται περισσότερο τα άτομα ή οι οργανισμοί με τη μεγαλύτερη δύναμη στον πολιτικό στίβο.

«ΒΟΥΛΕΥΕΙΝ» ΚΑΙ «ΔΟΥΛΕΥΕΙΝ»

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

«Έγινες, Αγαθίνε, βουλευτής»
Σε ποια τιμή, για πες μου
Το αγόρασες το βήτα; Δέλτα ήταν πριν».

Ηθικό Δίδαγμα:

Αφού αγόρασες το αξιωμα σου
Δεν μπορεί παρά να εξαγοραστείς.

ΑΡΧΑΙΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

«Βουλευείς, Αγαθίνε' το βήτα δε τούτ' επρίω νυν,
Ειπέ, πόσος τιμής; Δέλτα γαρ νν πρότερον».

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΔΙΑΠΛΟΚΗΣ

«ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΙΑ ΛΑΓΟΙ, ΘΑ ΜΑΓΕΙΡΕΥΤΟΥΝ ΤΑ ΚΥΝΗΓΟΣΚΥΛΑ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΨΑΧΝΑΝ»

σίας, παρέχουν σημαντική προστασία στην καινοτομία, αλλά μπορεί να αποτελέσει συστατικό ραγδαίας και βιώσιμης ανάπτυξης. Επίσης, οι Περιβαλλοντικοί Κανόνες μπορούν να φέρουν πραγματικά οφέλη στο Κράτος, παρόλο που τα συμφέροντα προσπαθούν να τους αλλάξουν προς όφελός τους.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Δηλαδή, πρέπει να δεχτούμε ότι είναι πολλές φορές ωφέλιμη για την κοινωνία η Κρατική παρέμβαση υπέρ συγκεκριμένων φορέων;

ΕΡΩΤΗΣΗ: Η κρατική παρέμβαση για ωφέλεια συγκεκριμένων ατόμων ή οργανώσεων, ισχυρίζεστε ότι έχει αρνητικά αποτελέσματα στην συνολική οικονομική αποτελεσματικότητα. Σε μερικές περιπτώσεις η Αρχή του Κράτους μπορεί ωφελώντας κάποιες οργανώσεις, να ωφεληθεί και το Κράτος περισσότερο, από την τυχόν μείωση των εσόδων του Κράτους. Σε αυτήν την περίπτωση νομιμοποιείται η Αρχή του Κράτους να παρεμβαίνει προς όφελος συγκεκριμένων φορέων;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Βεβαίως, μπορεί να συμβεί να έχει ωφέλεια και το Κράτος από μια χαρακτηριστική πράξη, αρκεί να έχει τη βούληση να το κάνει. Παράδειγμα, οι κανόνες περί πνευματικής ιδιοκτη-

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Θα πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι από κάθε Νόμο κάποιοι ωφελούνται περισσότερο. Σημασία έχει ο Νόμος να μην ευνοεί μερικούς και να αποκλείει άλλους ισότιμους πολίτες και να μην περιορίζει ή ακυρώνει άλλες δραστηριότητες.

Διότι εάν η κοινωνία κερδίζει από μια νέα δράση και χάνει εξαιτίας αυτής από άλλες δράσεις, τότε το αποτέλεσμα είναι αμφίβολο οικονομικά και επιζήμιο κοινωνικά. Η κοινωνία από τις Κρατικές παρεμβάσεις, πρέπει μόνο να κερδίζει, και αυτό είναι θεμιτό.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ: ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ένα διαχωρισμό δεν μπόρεσα ποτέ να καταλάβω γιατί συμβαίνει. Αυτόν του Κράτους και της Κοινωνίας. Γνωρίζω ότι το Κράτος είναι ένα σύνολο υπηρεσιών οι οποίες έχουν σκοπό να υπηρετούν την Κοινωνία. Επίσης είναι γνωστό ότι το Κράτος το διοικούν εκλεγμένοι αντιπρόσωποι της Κοινωνίας. Δέχομαι επίσης ότι για να λειτουργεί ένα Κράτος έχει έξοδα, τα οποία κανονίζει να τα εισπράττει από την Κοινωνία. Δεν μπορώ να αντιληφθώ πώς ένα Κράτος μπορεί να πηγαίνει άσχημα, ενώ η Κοινωνία πηγαίνει καλά, ή το αντίθετο.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Όπως αναφέραται, το Κράτος έχει έξοδα τα οποία εισπράττει από την Κοινωνία. Δεν μπορεί να δημιουργείται μια δαπάνη εάν δεν έχει υπολογισθεί το έσοδο που θα καλύπτει αυτήν. Καταλαβαίνεις λοιπόν ότι είναι θέμα συνετής διαχείρισης και τίποτα άλλο.

Δυστυχώς αυτό δε συμβαίνει πάντα διότι οι ανάγκες είναι μεγαλύτερες από τις δυνατότητες που έχει μια Κοινωνία να εισφέρει χρήματα στο Κράτος. Θα σου έλεγα απλά να μη γίνονται οι δαπάνες που δεν μπορεί να καλύψει η Κοινωνία. Όμως η εξουσία πάντα στηρίζει την επιβίωσή της, στις παροχές που δίνει στην Κοινωνία. Επιπλέον η Οικονομική εξουσία ισχυροποιείται όταν τα Κράτη δαπανούν, άσχετα αν χρεώνονται. Έτσι η Πολιτική και η Οικονομική Εξουσία έχουν συμφέρον και επιδιώκουν ένα Κράτος να δαπανά.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Εάν οι δαπάνες γίνονται επ' ωφελεία της Κοινωνίας είναι κατανοητό. Δεν είναι όμως ανεκτό να γίνονται δαπάνες που δεν ωφελούν την Κοινωνία. Πέραν όμως αυτών, εάν γίνονται δαπάνες

τις οποίες δεν μπορεί να πληρώσει η Κοινωνία, τότε τι γίνεται;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Νομίζω ότι την απάντηση μπορεί να δώσει μόνο η ίδια η Κοινωνία. Αν δέχεται να πληρώνει δαπάνες και δάνεια που προέρχονται από αυτές, άσχετα αν έχει ωφεληθεί, ή αν δεν αποδέχεται αυτές και την πληρωμή τους.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Και πώς είναι δυνατόν να διαχειρισθεί η Κοινωνία αυτό το θέμα;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Το θέμα είναι πολύ μεγάλο για μια μικρή συζήτηση. Μπορώ όμως προς το παρόν να σου δώσω δύο παραδείγματα χωρών της Ευρώπης.

1) Της Ελλάδας, το Κράτος της οποίας χρωστά υπερμεγέθη δάνεια. Δείχνει όμως να αποδέχεται το χρέος και με όποιες ρυθμίσεις, να διαμορφώνεται στην Κοινωνία ένα κλίμα υποχρεωτικής αποδοχής από την πλειοψηφία.

2) Της Ισλανδίας, η οποία ήταν η πιο αποτελεσματική νεοφιλελεύθερη οικονομία από το 2003, προσελκύνοντας πλήθος επενδυτών (ιδίως από Ολλανδία και Αγγλία), στους οποίους οι ιδιωτικές Τράπεζες της Ισλανδίας ήταν απλόχερες. Όμως όσο περισσότερες επενδύσεις έρχονταν, τόσο το χρέος του Κράτους μεγάλωνε και έφθασε το 2007 στο 900%. Η παγκόσμια οικονομική κρίση του 2008 ήταν για την «ανθισμένη» οικονομία της Ισλανδίας, μοιραίο χτύπημα. Το νόμισμα υποτιμήθηκε κατά 85%, οι Τράπεζες σκάσανε και είχαν εθνικοποιηθεί και τέλος η Ισλανδία κήρυξε πτώχευση. Τότε οι Ισλανδοί αποφάσισαν να στηριχθούν στην «κοινωνική» αντιπροσωπευτική δημοκρατία, διαμαρτυρόμενοι στους δρόμους εναντίον των Τραπεζιτών.

Η κυβέρνηση παραιτήθηκε, έγιναν εκλογές τον Απρίλιο του 2009, οπότε εξελέγη αριστερός συνασπισμός, ο οποίος παραδόθηκε στις απαιτήσεις της Πα-

γκόσμιας Τράπεζας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αποδεχόμενος να πληρώσει η Κοινωνία τα δάνεια του Κράτους. Τότε ο Πρόεδρος Όλαφουρ Ράγκναρ Γκρίμσον αρνήθηκε να επικυρώσει το νόμο που ήδη ψήφισε το Κοινοβούλιο και αποφασίστηκε η διεξαγωγή δημοψηφίσματος μέσα σε πρωτοφανείς πιέσεις Πιστωτών, της Βρετανίας, της Ολλανδίας και του ΔΝΤ. Ο Πρόεδρος δήλωσε «Μας είπαν ότι αν δε δεχτούμε τους όρους της διεθνούς κοινότητας, θα γίνουμε Βόρεια Κούβα. Αλλά αν συμφωνήσουμε, τότε θα γίνουμε Βόρεια Αϊτή».

Το δημοψήφισμα έγινε το Μάρτιο του 2010. Το 93% των ψηφίζόντων καταψήφισαν την πληρωμή του Τραπεζικού δανεισμού. Η Κυβέρνηση ξεκίνησε ποινική και αστική έρευνα για τους υπεύθυνους της κρίσης και με διεθνές ένταλμα της INTERPOL συνελήφθησαν. Ταυτόχρονα, οι Ισλανδοί αποφάσισαν να υιοθετήσουν ένα νέο Σύνταγμα, που θα απάλλαζε τη χώρα από τη δύναμη της διεθνούς κοινότητας και το εικονικό χρήμα. Αυτό το Σύνταγμα συντάχθηκε από προτάσεις των πολιτών με πολλά στοιχεία άμεσης δημοκρατίας. Τα παγκόσμια ΜΜΕ έχουν αποσιωπήσει τα γεγονότα αυτά. Όμως μια οργανωμένη πλειοψηφία της Κοινωνίας στην Ισλανδία παρενέβη και έδωσε τη δικαίη λύση στο πρόβλημα του Κράτους, όπως την αισθανόταν η Κοινωνία.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Με τα δύο αυτά παραδείγματα μου απαντήσατε πλήρως. Βέβαια κάθε Κράτος έχει τις ιδιαίτερες συνθήκες που λειτουργεί και εξαρτάται από τις συνθήκες αυτές. Όσο για τη λύση που δίνει η Κοινωνία ή η Οικονομική και Πολιτική Εξουσία ή όλοι μαζί, αυτή κρίνεται. Και μάλιστα κρίνεται πολύ σύντομα.

Συμφωνείτε αγαπητοί μου;

Η 100ετής προσπάθεια της Γερμανίας για ηγεμονία στην Ευρώπη ΚΑΙ Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

Γράφει ο **ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ**

Ημερομηνία 7-8.12.2013

«Ο ρους της Ιστορίας του εικοστού αιώνα θα οριστεί από τον ανταγωνισμό μεταξύ της Ρωσικής, Βρετανικής, Αμερικάνικης και πιθανώς Κινέζικης Αυτοκρατορίας και από την φιλοδοξία τους να μειώσουν όλα τα άλλα μικρότερα κράτη στο να εξαρτώνται από γένεση μιας Κεντρικής Ευρωπαϊκής Τελωνειακής Ένωσης, που θα είναι ο πυρήνας της σωτηρίας των κρατών αυτών από την καταστροφή και θα δώσει όχι μόνο την πολιτική ανεξαρτησία των κρατών αυτών, αλλά θα σώσει και την ανώτερη κουλτούρα της Ευρώπης».

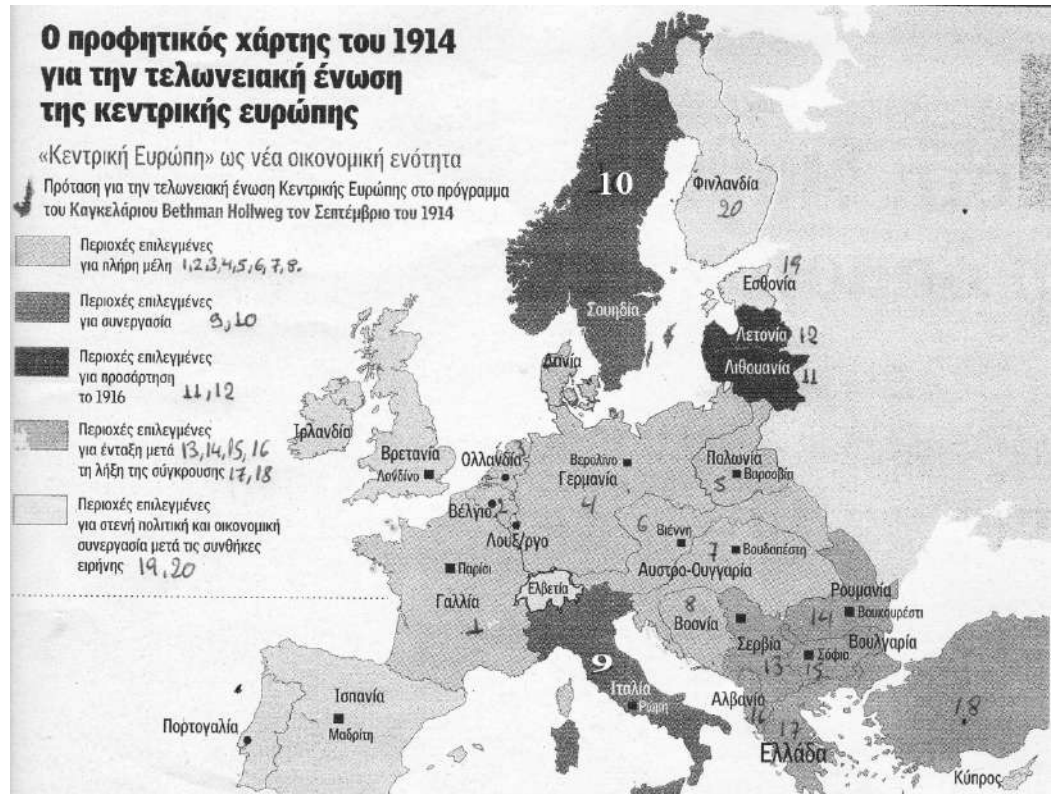
Αυτά έγραφε ο διακεκριμένος καθηγητής της Πολιτικής Οικονομίας Gustav Schmoller, στο αμφιθέατρο του οποίου διδάχθηκε όλη η γερμανική ελίτ οικονομολόγων, διοικητών και διπλωματών για μια ολόκληρη γενιά. Το αξιολογείωτο είναι ότι αυτά τα έγραφε το 1890.

Τότε γεννήθηκε στη Γερμανία η ιδέα της ενοποιημένης οικονομικά Ευρώπης, ως δύναμης που θα έφερνε την Γερμανία, που θα ηγείτο σε αυτήν την Ένωση, σε ισότητα με τις άλλες τότε Αυτοκρατορίες. Η κολοσσιαία αυτή προσπάθεια υπήρξε η κύρια αιτία του Ά Παγκοσμίου Πολέμου.

Η Γερμανία έγινε ενιαίο κράτος, υπό την Πρωσία το 1870, αφού είχε προηγηθεί η τελωνειακή ένωση των γερμανικών κρατιδίων. Με την ίδια λοιπόν πρωσική λογική, η Γερμανία θα ηγείτο της «Κεντρικής» Ευρώπης, αφού προηγήτο μια τελωνειακή ένωση κατά τον ίδιο τρόπο.

Τα ανωτέρω συνέστησαν το επίσημο Δόγμα της Γερμανίας σε τέτοιο βαθμό, ώστε το πρόγραμμα που συνετάγη με τίτλο «Οι στόχοι της Γερμανίας» τον Σεπτέμβριο του 1914 δηλαδή μετά την έναρξη του Ά Παγκοσμίου Πολέμου να έχει ως πυρήνα και κεντρική ιδέα την ενοποίηση δια της οικονομίας, της «Κεντρικής Ευρώπης» υπό την γερμανική ηγεμονία.

Ο παρακάτω χάρτης υιοθετήθηκε επίσημα τον Σεπτέμβριο του 1914 από την Εκτελεστική Επιτροπή της Πανγερμανικής Ένωσης (Alldeutscher Verband) που συνέταξε τις «Αρχές του Παν-Γερμανικού Προγράμματος Πολεμικών Στόχων», το οποίο ενεκρίθη από τον καγκελάριο BETHMANN HOLLWEG.

ΕΝΑΣ ΑΚΡΙΒΗΣ ΧΑΡΤΗΣ

Θα πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι ο χάρτης αυτός απεικονίζει με μεγάλη ακρίβεια την κατάσταση σήμερα, εκατό χρόνια μετά την δημοσίευσή του, που έγινε μετά την έναρξη του Ά Παγκοσμίου Πολέμου.

Οι στόχοι αυτοί δεν επετεύχθηκαν τον Ά Παγκόσμιο Πόλεμο, Μια δεύτερη απόπειρα, ακόμη πιο βίαια, έγινε με τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, αλλά ούτε αυτή πέτυχε.

Η συρρικνωμένη Γερμανία του ψυχρού πολέμου εύκολα αποδέχθηκε την ένταξη της στην δημιουργούμενη τότε Ευρωπαϊκή Κοινή Αγορά, υπό την γαλλική πολιτική ηγεσία και την αμερικάνικη αμυντική ομπρέλα, μέσω του NATO. Δεν έδειξε, τότε η Γερμανία διαθέσεις ηγεμονίας, αλλά περιορίστηκε στο να ακμάσει οικονομικά με την αμερικάνικη βοήθεια του σχεδίου Μάρσαλ, τον ετεροχρονισμό των υποχρεώσεων αποζημίωσης των κρατών τα οποία έβλαψε με κατοχή κατά τον

Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο για μετά την ένωση των Γερμανιών, και βέβαια χάρις στο μορφωμένο και οργανωμένο ανθρώπινο δυναμικό της, συνεπικουρούμενο από τους ανέργους της φτωχής Ελλάδας που προσήλθαν στην Γερμανία για να εργαστούν κατά εκατομμύρια και συνετέλεσαν και αυτοί στο γερμανικό οικονομικό θαύμα.

Τα πράγματα εξελίσσονταν ομαλά μέχρι την κατάρρευση της ΕΣΣΔ το 1990 και την ένωση της Δυτικής Γερμανίας με την Ανατολική τότε, γεγονός που δημιούργησε <<Κρίσιμη Μάζα>> ενός κράτους πολύ μεγαλύτερου και ισχυρότερου από τα άλλα ευρωπαϊκά.

Τα άλλα ευρωπαϊκά κράτη είδαν σαφώς τον κίνδυνο μιας ηγεμονικής Γερμανίας και αποφάσισαν να τον αποτρέψουν δημιουργώντας μια Ευρωπαϊκή Πολιτική και Οικονομική Ένωση με την συνθήκη του Μάστριχτ το 1991, όπου ο γράφων ήταν παρών.

ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΛΥΣΗ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΧΡΕΟΣ

Δεν είναι δυνατόν αυτή η κατάσταση να συνεχίσει για πολύ. Η ισχυρή οικονομική διαφοροποίηση της Γερμανίας μαζί με την έλλειψη διαλλακτικότητας που την διέπει, θα δημιουργήσουν εντάσεις που θα θέσουν σε κίνδυνο τη συνοχή του ευρώ. Επειδή η διάλυση του θα είναι αρνητική για όλους, το πιο πιθανό είναι ότι θα βρεθούν μέσω ΕΚΤ, ΕFSF ή όποιου άλλου μηχανισμού τρόποι εξίσωσης των οικονομικών συνθηκών με αντιμετώπιση κεντρικά του δημοσίου χρέους των χωρών, με συντονισμένη οικονομική πολιτική, αύξηση της ρευστότητας και με μεγάλη πολιτική ενοποίηση.

Το «κλειδί» σε όλα αυτά είναι να αποδεχθεί η Γερμανία θέσεις που δεν είναι δικές της, είναι όμως της πλειοψηφίας των μελών της Ευρωζώνης έτσι ώστε, ενώ η οικονομική άνοδος να επιβραδυνθεί κάπως για την Γερμανία, να αυξηθεί όμως για τα περισσότερα μέρη της Ευρωζώνης. Η Ευρώπη για τρίτη φορά βρίσκεται εμπρός στη γερμανική ηγεμονία. Επειδή δεν χύθηκε αίμα αυτή τη φορά, η διευθέτηση των προβλημάτων είναι δυνατή, ΑΡΚΕΙ Η ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΝΑ ΑΠΟΔΕΧΤΕΙ ΟΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΗΓΗΘΕΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ, ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΟΜΩΣ ΔΥΣΚΟΛΟ, ΟΠΩΣ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΝΑ ΗΓΕΜΟΝΕΥΣΕΙ.

Λύση η χαλάρωση της ισοτιμίας ευρώ - δολαρίου

Η λύση είναι η χαλάρωση του ευρώ έναντι του δολαρίου και των άλλων νομισμάτων, μαζί βέβαια με την οικονομική και πολιτική ενοποίηση, αρχίζοντας άμεσα με την ενοποίηση του τραπεζικού συστήματος, ώστε να εξισωθούν κάπως οι οικονομικοί όροι και να αποκατασταθεί η ρευστότητα στο Νότο μαζί με ανταγωνιστικά επιτόκια.

Σε ότι αφορά την υποτίμηση του ευρώ, η Γερμανία αντιτίθεται, φοβούμενη πληθωριστικές πιέσεις. Ο κ. Ντράγκι όμως της ΕΚΤ, με προσεκτικές κινήσεις, όπως η πρόσφατη μείωση του επιτοκίου, προς τα εκεί στοχεύει και είναι αναγκαίο να φτάσουμε γρήγορα εκεί. Είναι εντυπωσιακό πως μια σειρά χώρες, όπως η Γαλλία, η Ιταλία και η Ισπανία, που είναι από τις μεγαλύτερες οικονομίες της Ευρώπης, δέχονται τις γερμανικές θέσεις χωρίς να αντιδρούν, ενώ βλέπουν το δημόσιο αλλά και τα άλλα χρέη τους να βαθαίνουν. Η πανίσχυρη, οικονομικά, Γερμανία, έχει παραλύσει τη θέληση των χωρών αυτών και έχει υποχρεώσει τις κυβερνήσεις τους σε σχεδόν υποταγή.

Η ηθική της ψαροφαγίας

Όσοι ασχολούνται επαγγελματικά ή ερασιτεχνικά με το ψάρεμα εκτός από τους «θησαυρούς» που κουβαλάνε κάθε φορά έχουν να μοιραστούν μια διαπίστωση κοινώς και ευρέως αποδεκτή.

Πρόκειται για την αραίωση των ελληνικών θαλασσών, αριθμητικά καθώς επίσης σε ποικιλομορφία από διάφορους πληθυσμούς ψαριών. Την αιτία εύκολα υποπευδύμαστε εφόσον οι ιθύνοντες επιδίδονται σε υπεραλίευση με στόχο συγκεκριμένα είδη ψαριών. Σε αυτήν την προσπάθεια εύκολα συμπαρασύρονται πληθυσμοί ψαριών που απλά δεν πληρούν τις προϋποθέσεις και καταλήγουν νεκρά πάλι στο νερό, βορρά για άλλους θαλάσσιους οργανισμούς. Παράλληλα, ο επαγγελματικός εξοπλισμός για αλιεία όπως, τα δίχτυα, δεν επιτρέπουν διαχωρισμό της λείας, συγκεντρώνει κάθε είδος και σε όποιο μέγεθος προκύψει ανεξαιρέτως.

Μπορούμε να συμβάλλουμε; Κάθε εμπορική σχέση και συνδιαλλαγή προϋποθέτει ένα δέκτη που στην προκειμένη περίπτωση είναι ο καταναλωτής, δηλαδή όλοι μας. Θα ήταν πολύ ωφέλιμο να συνειδητοποιήσουμε πόσο επηρεάζεται ο θαλάσσιος πλούτος μας από το δάχτυλο που θα σηκώσουμε

για να γνωστοποιήσουμε στον ψαρά ή στο σερβιτόρο την επιθυμία μας.

Σαν συνειδητοποιημένοι καταναλωτές θα πρέπει να αποφεύγουμε να παραγγέλνουμε σε εστιατόρια και ψαροταβέρνες πολύ μικρά ψάρια όπως μικρά μπακαλιάρικα, μικρές κουτσομούρες, μικρά καλαμαράκια- τον γόνο κ.α. Αντίστοιχα, δεν πρέπει να τα αγοράζουμε από τον ψαρά ή να αποτελούν τα λάφυρα του ερασιτεχνικού μας ψαρέματος.

Καθοριστική μπορεί να εξελιχθεί η πρόταση των Σεφ στα πιάτα μας για την ισορροπία της θαλάσσιας αλυσίδας. Όσο περισσότερο οι οικολογικές τους ανησυχίες επηρεάζουν τις μαγειρικές

«ΜΗΝ ΚΑΤΑΠΙΝΕΙΣ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΜΑΣΑΣ, ΜΗΝ ΜΙΛΑΣ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΣΚΕΦΤΕΣΑΙ»

τους συνήθειες, ο κύκλος της υδάτινης ζωής ενισχύεται. Οι συνταγές πρέπει να προωθούν την κατανάλωση ψαριών που χαρακτηρίζει την τοπική αλιεία αποφεύγοντας τα εισαγόμενα, τα καλλιεργούμενα και τα πολύ μεγάλα ψάρια που έχουν πιθανόν μεγαλύτερες συγκεντρώσεις σε βαρέα μέταλλα. Τα είδη που πετιούνται πίσω στη θάλασσα νεκρά όπως ο σπάρος, η φρίσσα, ο συ-

	Ελάχιστο επιτρεπτό μ. ενο μήκος	Ελάχιστο προτεινόμενο μήκος	Πιο κοινό μήκος	Μέγιστο μήκος
Σαρδέλα	11εκ.	13εκ.	20εκ.	32εκ.
Σαργός	23εκ.	24εκ.	22εκ.	45εκ.
Λυθρίνι	15εκ.	20εκ.	32εκ.	77εκ.
Ροφός	45εκ.	65εκ.	80εκ.	1,5μ.
Φαγγρί	18εκ.	33εκ.	43εκ.	91εκ.
Πεσκαντρίτσα	-	60εκ.	1,2μ.	2,4μ.
Μπαρμπούτι	11εκ.	17εκ.	30εκ.	50εκ.
Τόννος	115εκ.	120εκ.	2μ.	4,6μ.

κιός και η τσέρουλα προβλέπονται σε συνταγές και έχουν ιδιαίτερη νοστιμιά. Επίσης, είναι σημαντικό οι Έλληνες Σεφ να λαμβάνουν υπόψη ποια ψάρια κινδυνεύουν ώστε να στρέψουν το ενδιαφέρον τους σε άλλα μέτριας ή χαμηλής ευπάθειας.

Σε άμεσο κίνδυνο λοιπόν είναι τα εξής: τόννος, λυθρίνι, πεσκαντρίτσα, ροφός, σαργός, μπακαλιάρικος, λαβράκι.

Ο κ. Στεργίου, καθηγητής στο τμήμα Βιολογίας του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, και οι συνεργάτες του εκτός το ελάχιστο επιτρεπόμενο μήκος αλίευσης που ορίζει η νομοθεσία, αναφέρουν το ελάχιστο προτεινόμενο

μήκος αλίευσης. Όσοι απολαμβάνουν το ψάρεμα με ψαροντούφεκο μπορεί να τους φανεί χρήσιμος ο παραπάνω πίνακας.

Η επίσημη ηλεκτρονική ψαρο-εγκυκλοπαίδεια fishbase <http://fishbase.org> ή για τα ευρωπαϊκά ύδατα <http://www.fishbase.org/search.php?region=europe> έχει καταγεγραμμένα πάνω από 32.500 είδη και διαθέτει όλες τις πληροφορίες που τα αφορούν. Για ενδιαφερόμενους που έρχονται σε επαφή για πρώτη φορά με το θαλασσόκοσμο ίσως βοηθήσει περισσότερο μια πρώτη ηλεκτρονική πλοήγηση στον ιστότοπο GAIApedia - GAIApedia

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ... ΛΕΠΙΔΑΣ

Κάθε προϊόν ευρεσιτεχνίας έχει τον τρόπο του για να μας εξασφαλίσει ανώδυνο αποτέλεσμα με επιτυχία, ο λόγος στο ξυραφάκι.

Τι πρέπει να φροντίζουμε;

Τα σημεία στα οποία πρέπει να εστιάσουμε είναι κατ' αρχάς η σωστή ενυδάτωση της τρίχας ώστε να «κλειδώσει» την υγρασία η οποία θα την μαλακώσει, θα την διογκώσει και θα κόβεται ευκολότερα. Επιτυγχάνεται εύκολα με ένα ζεστό μπάνιο ή εναλλακτικά μπορούμε να αφήσουμε τον αφρό να δράσει τρία λεπτά. Ο όγκος της αυξάνεται κατά 30% ενώ η σκληρότητα της κατά 60%. Η χρήση σαπουνιού ξηραίνει την επιδερμίδα.

Η επιλογή του σωστού ξυραφιού χαρακτηρίζεται από την παροχή μίας ή πολλαπλών λεπίδων καθώς επίσης από το σχήμα της λαβής του. Αν η περιοχή που επιθυμούμε να καθαρίσουμε με το ξυράφι παρουσιάζει έντονη τριχοφυΐα (π.χ. πυκνά γένια στον άνδρα) ή σγουρή τρίχα, είναι περισσότερο ωφέλιμο να χρησιμοποιήσουμε ξυραφάκι με μία λεπίδα χάρη στην ανθεκτικότητά του, ακολουθώντας τη φορά της τρίχας. Σε περίπτωση που η ανάπτυξη της τρίχας είναι φυσιολογική συνιστάται η χρήση

ενισχυμένου ξυραφιού με πολλαπλές λεπίδες, ενδεικτικά τέσσερις ή πέντε. Είναι προτιμότερο να ακολουθείται πάντα σε πρώτη φάση το ξύρισμα σύμφωνα με τη φορά της τρίχας και σε δεύτερη φάση για βαθύτερο καθαρισμό να προβαίνουμε σε κατεύθυνση αντίθετη από τη φορά της τρίχας. Είναι ιδανικό να επικεντρωνόμαστε σε μικρή επιφάνεια σε κάθε πέρασμα.

Η συχνότητα αλλαγής του ξυραφιού εξαρτάται σαφώς από την πυκνότητα της τριχοφυΐας και γίνεται αντιληπτή από την αύξηση της πίεσης που εφαρμόζουμε κάθε φορά. Κατά μέσο όρο προτείνεται αντικατάσταση μετά από δέκα χρήσεις.

Φυσικός αφρός ξυρίσματος: - Υλικό: 2κ.γ. ελαιόλαδο, 250γρ. σαπουνί μασσαλίας, 280-300γρ. νερό.

-Εκτέλεση:

Τρίβουμε στον τρίφτη όλο το σαπουνί και ρίχνουμε σε ένα κατασρολάκι όλα τα υλικά. Ανακατεύουμε σε μέτρια θερμοκρασία μέχρι το μίγμα να θυμίζει λιωμένο βούτυρο. Προσθέτουμε για άρωμα κολώνια ή δυο σταγόνες αιθέριο έλαιο της αρέσκειας μας, αφήνουμε να κρυώσει και το βάζουμε σε γυάλινο βαζάκι.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ

1) Με ποιο φάρμακο της φύσης μπορούμε να καταπολεμήσουμε τον ενοχλητικό βήχα; Το μυστικό αυτή τη φορά κρύβεται στη ρίγανη. Βράζουμε νερό με μια κοφτή κουταλιά σούπας ρίγανη. Όταν αρχίσει ο βρασμός είναι έτοιμη (όπως συμβαίνει με το χαμομήλι και όλα τα βότανα).

2) Πως αντιμετωπίζεται ο πόνος στη σπονδυλική στήλη, στην πλάτη και στα κάτω άκρα; Η φύση προσφέρει άμεση θεραπεία και σ' αυτή την ενόχληση.

Η ανακούφιση προκύπτει από την κατανάλωση: 1 αποξηραμένου σύκου, 1 αποξηραμένου βερικόκου και 5 αποξηραμένων δαμάσκηνων. Τα παραπάνω φρούτα πρέπει να λαμβάνονται κάθε βράδυ για δύο μήνες. Περιέχουν ουσίες που επιμελούνται την αναγέννηση των ιστών των μεσοσπονδύλιων δίσκων. Πρόκειται για μια θεραπεία εξαιρετικά αποτελεσματική για τον πόνο στο σκελετό.

3) Σύμφωνα με μελέτες του περιοδικού Neurology η κατανάλωση δύο φλιτζανιών κακάο μπορεί να βοηθήσει τους ηλικιωμένους να διατηρήσουν πιο υγιή τον εγκέφαλο τους.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΙΕΙΝΗ

1) Πως θα καταλάβουμε αν ένα αυγό είναι φρέσκο; Γεμίζουμε ένα ποτήρι με νερό και βάζουμε μέσα το αυγό. Αν το αυγό βουλιάξει τότε είναι πολύ φρέσκο, αν όμως επιπλέει τότε καλύτερα να αποφύγουμε να το φάμε.

2) Τα φρέσκα φρούτα και λαχανικά πρέπει να τα κρατάμε εκτός ψυγείου για όσο το δυνατό μεγαλύτερο διάστημα γιατί αποτελεί διαδικασία που υποβοηθά τη διάσπαση του φυτοφαρμάκου.

3) Διατροφολόγοι και χημικοί ερευνητές προτείνουν να μουλιάζουμε τα φρέσκα φρούτα και λαχανικά σε ένα διάλυμα νερού και ξυδιού με αναλογία 10% ξύδι και 90% νερό για περίπου 15 με 20 λεπτά. Αυτή η μέθοδος απομακρύνει το μεγαλύτερο μέρος των υπολειμμάτων φυτοφαρμάκων επαφής.

4) Χρειαζόμαστε φυσικό εντομοκτόνο για φυτοπροστασία; Ανακατεύουμε καλά 4 κουταλάκια του γλυκού τριμμένο πράσινο σαπουνί σε ένα κιλό ζεστό νερό και προσθέτουμε 2 κουταλάκια του γλυκού οινόπνευμα. Ψεκάζουμε και επαναλαμβάνουμε όποτε χρειαστεί. Δρα σε έντομα όπως ακάρεα, θύρες, μελίγκρες, λευκές μύγες.

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ο πολιτισμός έχει ως βασικό συστατικό τη λέξη «πόλις» η οποία ανάγεται στο ρήμα «πελω» που σημαίνει συναναστρέφομαι και συμβιώνω. Άρα βασικό χαρακτηριστικό του πολιτισμού είναι η διάθεση του ατόμου για «ΟΜΑΔΙΚΗ ΣΥΜΒΙΩΣΗ» με την αποδοχή της θεμελιώδους αρχής της εξέλιξης της ευγενούς συμπεριφοράς και της εξωτερικεύσης της ηθικής του ατόμου.

ΠΡΟΤΑΣΗ

Η ταυτότητα ενός λαού διαπλάθεται στο πέρασμα των αιώνων.

Βιώματα μεταφέρονται από γενιά σε γενιά και οι πολίτες των κοινωνιών συμπεριφέρονται κοινωνικά, βελτιώνονται επαγγελματικά, διασκεδάζουν και εκφράζονται με ένα δικό τους τρόπο που τους ολοκληρώνει ψυχικά και πνευματικά.

Έτσι κάθε κοινωνία έχει τις ιδιαιτερότητες της.

Αυτές οι ιδιαιτερότητες, κάθε κοινωνίας, όχι μόνο πρέπει να είναι σεβαστές από όλους, αλλά επίσης πρέπει να υποβοηθείται η διατήρηση και η ανάδειξη τους.

Αυτές τις ιδιαιτερότητες, της κάθε κοινωνίας, θέλει να γνωρίσει κάθε πολίτης επισκέπτης, γιατί έτσι θα κατανοήσει τις αξίες της κοινωνίας που επισκέπτεται και έχει να ωφεληθεί.

Το κάθε Κράτος λοιπόν και η Τοπική αυτοδιοίκηση, επιβάλλεται να στηρίξουν πρώτα τις αξίες της κοινωνίας τους.

Η μουσική, ο χορός, το θέατρο και άλλες τέχνες της κοινωνίας, πρέπει όχι μόνο να είναι «στη βιτρίνα» των Ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών και στον έντυπο τύπο, αλλά ουσιαστικά και αντικειμενικά πρέπει να υποστηρίζονται με υποδομές και οικονομικά ενισχυμένα δρώμενα.

Οι καλλιτέχνες, με αξιοκρατικά κριτήρια, δεν πρέπει να εξαρτώνται για την επιβίωση τους, από άλλα επαγγέλματα, όπως και ένας καλός αθλητής.

Οι ίδιοι γνωρίζονται πολύ καλά, αναγνωρίζονται μεταξύ τους και αυτοί είναι πλέον κατάλληλοι να σύρουν το άρμα της τέχνης που φέρνει πολιτισμό. Με τη συνεργασία της πολιτείας, στον τομέα που αφορά τον Πολιτισμό, θεσμικά πρέπει να υπάρχει ένα Επιμελητήριο «Το σπίτι του Πολιτισμού» το οποίο με εκλογές θα διοικείται από τους ίδιους τους καλλιτέχνες, και το οποίο θα είναι ο βασικός Σύμβουλος της Πολιτείας, για τα θέματα τους.

ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΖΩΗΣ

Ποτέ άλλοτε όσο σήμερα η ανθρωπότητα δεν διέθετε τόσους υλικούς πόρους και τόσες επιστημονικοτεχνικές γνώσεις.

Η ανθρωπότητα ως ένα σύνολο, είναι τόσο πλούσια και ισχυρή, όσο κανείς στους προηγούμενους αιώνες δεν θα μπορούσε να φανταστεί.

Αυτό δεν σημαίνει ότι είναι περισσότερο ευτυχισμένη, και παραμένει ακόμα ανίκανη να επιλύσει το βασικό της πρόβλημα: πώς να διαχειριστεί την αντιπαλότητα και την βία μεταξύ των ανθρώπων υπάρξεων. Πώς να τις πείσει να συνεργάζονται, επιτρέποντας τους να αντιπαρτίθενται χωρίς να αλληλοεξοντώνονται. Πώς να ανταπασθεί στην συσσώρευση της ισχύος, που είναι ήδη απεριόριστη και αυτοκαταστροφική εναντίον των ανθρώπων και της φύσης.

Η μόνη θεμιτή κοινωνική διάταξη που μπορεί να γίνει καθολική, είναι εκείνη που εμπνέεται από την αρχή μιας ΚΟΙΝΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΑΣ που εκφράζει όλη την Ανθρωπότητα. Αυτό μπορεί να σημαίνει ότι ένα Κράτος ή Κυβέρνηση ή Πολιτικός θεσμός μπορούν να θεωρούνται νόμιμοι μόνο εάν:

1) Εγγυώνται στους φτωχότερους πολίτες τους, ένα ελάχιστο εισόδημα που τους εξασφαλίζει να ζουν σε επίπεδο επιβίωσης που να τους προστατεύει από τον εξευτελισμό της εξαθλίωσης

2) Εμποδίζουν προσδευτικά τους πλουσιότερους, με την θεσμοθέτηση ενός μέγιστου εισοδήματος, να βυθιστούν στην ευτέλεια του ακραίου πλούτου, υπερβαίνοντας ένα επίπεδο που θα ακυρώνει τις αρχές της κοινής ανθρωπιάς και της κοινής κοινωνικότητας.

Ας αναζητήσουμε όλοι μαζί ευημερία, χωρίς έντονη ανάπτυξη.

«ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΝΟΙΑΖΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΗΤΟΣ»

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΕΤΗ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑΣ

Η Αρετή είναι ανώτερη από τον πλούτο και χρησιμότερη από την υψηλή καταγωγή.

Γιατί όσα είναι αδύνατα για τους άλλους αυτή τα καθιστά δυνατά.

ΠΡΟΤΑΣΗ

Είμαι δάσκαλος Ε' δημοτικού. Βρίσκομαι σε ένα δίλημμα, όπως πολλοί εκπαιδευτικοί δημοτικού και γυμνασίου.

Αιτία των άναρθρων κραυγών του <<είναι>> μου, είναι η αλλαγή των αναγνωστικών σε 'α β' βήματα και β' βήματα εκπαίδευση. Τα συναξάρια της γνώσης γέμισαν κείμενα φτωχά σε ποιότητα, ξεψυχισμένα, ανίκανα να παιδεύσουν και να εμπνεύσουν. Χειρότερα, ορισμένα κείμενα στερούνται πλήρως ιδανικών, προβάλλουν την ατομικότητα και υποβαθμίζουν ή και αλλοιώνουν άμεσα ή έμμεσα την πίστη, την πατρίδα, την παράδοση.

Μια τέτοια κατευθυνόμενη πρωτοβουλία συγγραφής σχολικών βιβλίων, χωρίς την συμμετοχή δασκάλων που έχουν διδάξει σε τάξη, είναι άκρως επικίνδυνη και στείρα.

Κυριαρχεί η καταπίεση της υπόστασης του δασκάλου και του μαθητή.

Αντιλαμβάνομαι τη συρρίκνωση του ρόλου μου. Το επίπεδο της εκπαίδευσης που προωθείται και επιβάλλεται έχει δεχτεί έκπτωση, βάλλοντας την ελευθερία του εκπαιδευτικού.

Ο δάσκαλος με την ευαισθησία και τη διάκριση που πρέπει να τον χαρακτηρίζει, εμπνέει τον μαθητή, μπαίνει μέσα στην ψυχή του για να βγάλει τις πιο μεγάλες δυνάμεις που κρύβονται εκεί. Θέλει χρόνο, αφοσίωση. Χρήζει αγωγής που να οδηγεί σε αξίες.

Τα συναισθήματα ήταν κλιμακωτά. Αρνούμενοι να συνειδητοποιήσω την κατάσταση. Δεν άργησε να ακολουθήσουν ανησυχία, αγανάκτηση, απελπισία. Αδιέξοδο.

Καλούμαι να πράξω ενάντια στη συνείδηση μου, οδηγώντας στην πνευματική απομόνωση και επομένως ένδεια των μαθητών μου. Μου επιβάλλουν να αφηφίσω τον Άγραφο Νόμο. Έτσι εμποδίζουν το σεργιάνισμα στον αστείρευτο ανόητο της Παράδοσης και της Παραδοσιακής Γραμματείας και τις σοφίες των Πατέρων της Πίστης. Μου στερούν την ευθύνη να γνωρίσω στους μαθητές μου, αυθεντικά πρότυπα.

Αν ακολουθώ το ημερήσιο πρόγραμμα διδασκίας ύλης γίνομαι υποκριτής στη σχέση με τους μαθητές μου, πλήττοντας την ηθική μου.

Τα παιδιά αυτά γίνονται αδιάφορα, ασυγκίνητα λόγω του κενού της διδασχής, επομένως συμμετέχουν χλιαρά, χωρίς παλμό.

Αφού τις προτάσεις των δασκάλων, το Υπουργείο δεν λαμβάνει υπόψη, ας μας ελευθερώσει, να μας δείξει εμπιστοσύνη και δύο ώρες την ημέρα να είμαστε μαζί με τους μαθητές μας με ελεύθερο πρόγραμμα και τα αποτελέσματα θα δείξουν.

«ΟΙ ΣΟΦΟΙ ΜΠΟΡΕΙ
ΝΑ ΜΗΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΡΦΩΜΕΝΟΙ,
ΟΙ ΜΟΡΦΩΜΕΝΟΙ ΜΠΟΡΕΙ
ΝΑ ΜΗΝ ΕΙΝΑΙ ΣΟΦΟΙ»

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ: ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΣΚΟΥΛΑ 2 ΡΕΘΥΜΝΟ, ΤΗΛ: 2831035042, ΦΑΞ: 2831023392,
E-MAIL: k.kainotomia@gmail.com SITE: www.koinonikikainotomia.gr
FACEBOOK: Κοινωνική Καινοτομία <https://www.facebook.com/k.kainotomia/>

Η έκδοση της εφημερίδας «Κοινωνική ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ» δίνει το χρονικό περιθώριο στους αναγνώστες της να στείλουν τις κοινωνικές καινοτόμες προτάσεις τους, στην εφημερίδα στο φαξ 2831023392 ή στο e-mail: k.kainotomia@gmail.com

Οι προτάσεις αυτές θα παρουσιάζονται είτε ως άρθρο, είτε ως μέρος των διαλόγων, στα επόμενα φύλλα.

Για τον σκοπό αυτό σε κάθε έκδοση, θα αναγράφονται τα θέματα που θα συζητηθούν στην επόμενη έκδοση, τα οποία είναι:

1. ΚΟΙΝΩΝΙΑ: ΠΡΩΤΟΓΕΝΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗ – ΜΕΤΑΠΟΙΗΣΗ – ΤΥΠΟΠΟΙΗΣΗ
2. ΚΡΑΤΟΣ: Α) ΔΟΜΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ Β) ΑΡΧΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΗΣΗΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
3. ΑΓΟΡΑ: Α) ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Β) ΜΙΣΘΟΦΟΡΟΙ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ
4. ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΟ: ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΕΔΡΙΑ
5. ΧΡΗΜΑ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ: ΠΕΡΙ ΑΝΩΝΥΜΙΑΣ
6. ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΑΡΘΡΑ
7. ΚΑΙΝΟΤΟΜΕΣ ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ: ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ
8. ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ: ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΕΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ α) ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ, β) ΑΡΕΤΗ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑΣ, γ) ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΖΩΗΣ

Η εφημερίδα «Κοινωνική ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ» κυκλοφορεί σε συγκεκριμένα σημεία πώλησης στην ΚΡΗΤΗ και αναρτούνται στο INTERNET στην ιστοσελίδα www.koinonikikainotomia.gr

Το αντίτιμο για την εφημερίδα είναι προαιρετικό. Στα σημεία πώλησης οι εφημερίδες διατίθενται σε ιδιαίτερο σταντ πάνω στο οποίο υπάρχει «κουμπάρας» στον οποίο ο αναγνώστης προαιρετικά εισφέρει την οικονομική βοήθεια του, για τη συνέχιση της έκδοσης της εφημερίδας.

Η οικονομική διαχείριση της εφημερίδας δημοσιεύεται σε κάθε έκδοση όπως παρακάτω.

1. ΔΑΠΑΝΕΣ: ΕΚΤΥΠΩΣΗΣ: 480 € - ΔΙΑΝΟΜΗΣ..... - ΙΔΡΥΣΗΣ: 1.446,48 € - ΛΟΙΠΑ.....
2. ΕΣΟΔΑ ΚΟΥΜΠΑΡΑ.....
3. Εισφορές εκτός από τους κουμπάρδες δεν γίνονται δεκτές.
4. Την εφημερίδα διαχειρίζεται η Μη Κερδοσκοπική εταιρεία «Κοινωνική ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ» με έδρα Σκουλά 2, Ρέθυμνο, Τηλ 28310 35042, Φαξ 28310 23392.

Προσωρινά υπεύθυνος κ. Δημήτρης Ηλιάκης, τηλ. 6974 322338 και email: demeliakis@gmail.com